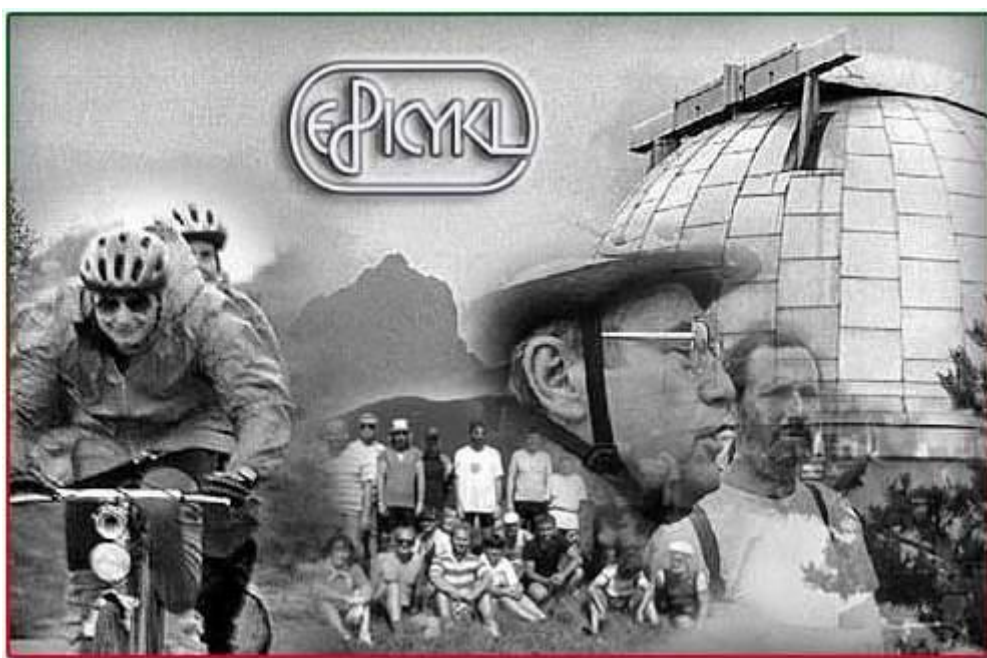

E b i c y k l

spanilá jízda astronomů od hvězdárny ke hvězdárně

Ohlédnutí za ročníkem 2011

*Memoriál Freddyho Vavříka
Pocta M. R. Štefánikovi*

očima tandemu Kája & Jája

Reportáž psaná na bicyklu o XXVIII. Ebicyklu

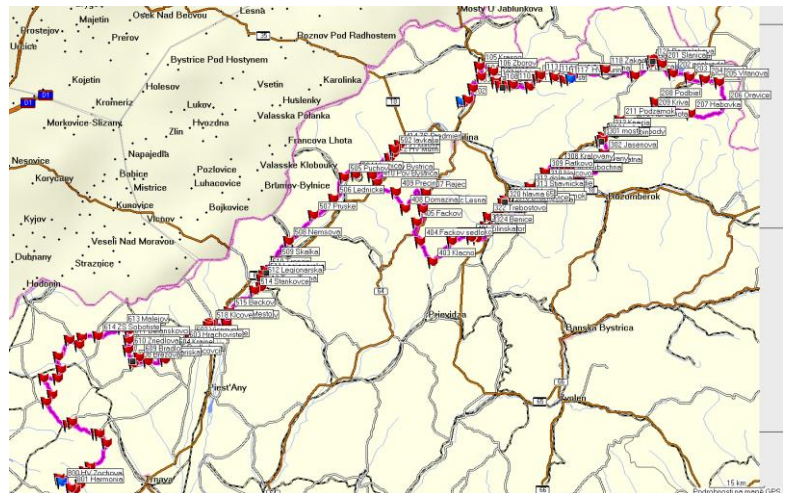
28. Ebicykl

10.7. - 17.7.2011

Memoriál Freddyho Vaclíka
Pocta M. R. Štefánikovi

Očima tandemu Kája & Jája

Věnováno naší kosmasce
Evě Krchové - planetkové

Úvod

Malý Ebicykl

Pod dojmem loňského veleúspěšného malého Ebicyklu, který jsme s našimi myšátky v poklidu absolvovali krajem Podyjí, jsme se letos rozhodli uspořádat tuto tour ve větším stylu a přibrali do holpecu rodiny Smolků a Solaříků. Naplánovali jsme si tentokrát cestu krásným krajem Slovácka, kolem dolního toku řeky Moravy z Hodonína přes Strážnici, Hrubou Vrbku, Veselí, Kunovice a Velehrad až k Foucaltovu kyvadlu v Květné zahradě v Kroměříži. Ovšem počasí, ale zejména osud se letos rozhodli hrát spíše proti nám, než s námi a tak už na samém počátku musela větší půlka Solaříků (tři z pěti) zůstat doma přemoženi malými, ale zato pěkně zákeřnými bacily. V Hodoníně jsme se pak sjeli v sobotu dopoledne 2.7.2011 nás zbylých deset expedičníků – za dospěláky tandem Kája a Jája, Luděk a Karin Smolkovi a Marek Solařík a za myšičky naši Beruška a Jand'ánek, dále Lucinka a Adámek Smolkovi a nejmladší účastník, pětiletý Fild'a Solařík. Vzhledem k přeháňkám a velmi nepříznivé předpovědi počasí jsme se prozíravě rozhodli spojit dvě první etapy v jednu, minout Strážnici a dojet přes kopec Výzkum až do Hrubé Vrbky. Zejména na malého Filípka to byl dosti slušný výkon.

Příjezd na místo činu

Přípravy před startem

Atakování státní hranice

Popíjení u sklěpků v Plžích

Výklopník s výbornými žebírky

Malý Fild'a v čele pelotonu

Luka pod Výzkumem

Hrubá Vrbka na obzoru

Druhý den pak celý vydatně propršel a tak jsme program zredukovali toliko na pěší výlet. Nejprve nás kroky zavedly do velmi zajímavého pravoslavného monastýru otce Gorazda v Hrubé Vrbce, kde jsme měli možnost porozprávět s velmi příjemným vладыkou všech jihomoravských diecézí a dále na kuželovský větrný mlýn. Zde bych rád vysekl hlubokou poklonu a poděkování jednak naší zlaté tetě Ajce a jejímu příteli Martinovi Halíčkovvi za neplánovaně prodloužený azyl a za slováckou pohostinnost. Tak uplynul nejuplakanější den, avšak největší pohroma nás teprve ještě čekala. Následující den jsme vyjeli plni optimismu na další putování, ale na plánovaný Velehrad jsme již nedorazili. Nejprve nás zdržela nevolnost Ludka Smolky a po prohlídce leteckého muzea v Kunovicích jsme jako správní vyznavači příkopové turistiky rozbili stany na divoko na břehu jednoho jezera. Během večera a noci se sice Luděk z nevolnosti vykřesal, zato však začali zlí bacilové vítězit a postupně decimovat bříška našeho dětského osazenstva a to v následujícím pořadí: Adámek, Honzík a Lucinka. Ráno jsme pak vyklidili místo noclehu a dopravili se toliko do Uherského Hradiště, kde si naši tři nemocníci polehali na lavičky v parku a prospali prakticky celý den. Karinka Smolková, samaritánka naše, zůstala s nimi a my, zbytek expedice jsme se ještě v rychlosti otočili na Velehradě, kde právě končila Cyrilometodějská pouť. Ale vzhledem k tomu, že zejména Lucinčin stav se příliš nelepšil, rozhodli jsme se s Luděkem otočit se na kole do Hodonína pro auta a naše letošní putování předčasně ukončit. Dobrý horolezec se prý pozná podle toho, že správně zhodnotí své síly a možnosti a otočí se na zpáteční cestu třeba jen 50 metrů pod vrcholem. Naše expedice bojovala sice srdnatě, leč nakonec v úterý večer jsme přece jen hodili do ringu bílý ručník. A tak si snad si to silonové lanko na Foucaltově kyvadle v Květné zahradě přepálíme napřesrok.

Svíčky přání v monastýru svatého Gorazda

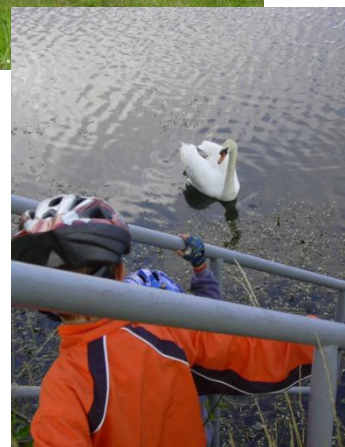

Naše malé stíhačky v muzeu v Kunovicích

Bivak u rybníka

Jsou to ptáci
šlechtičny,
dlouhý krk je
dědičný.
Kolíbá je voda,
jsou mokré
zespoda ...

Nemocníci

Ironwoman v Uherském Hradišti

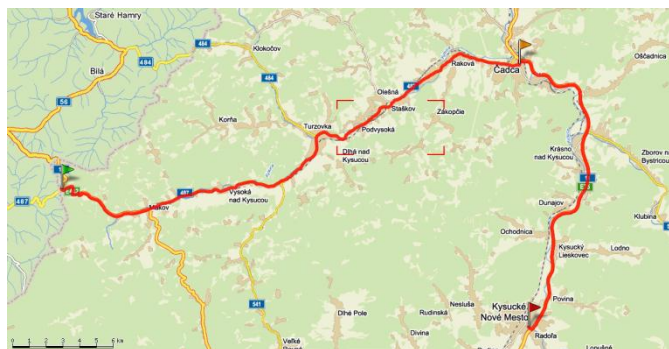

Velehrad plný poutníků

Prolog – nultá etapa

Sobota 9.7.2011

(délka 57,00 km; max. rychlost 58,2 km/h; průměr 21,3 km/h)

Je 9.7.2011, den jako stvořený pro zahájení naší velké spanilé jízdy. Slunce svítí, obloha vymetená, jen po poledni se udělaly mráčky hezkého počasí. Berušku, brebentilku naší zlatou jsme ráno předali naší babičce v Řečkovcích a s Honzíčkem, naším myšáčkem, jsme vyjeli autem Modrouškem s dvoukolem na střeše na start našeho prologu spanilé jízdy na Makovský průsmyk. Cestou sem jsme se stavili v Hrubé Vrbce vyzvednout naši hodnou tetu Ajku a jejího hodného přítele Martina, kteří nám dopraví našeho Modrouška zpět do Hodonína a navíc se postarají o našeho číperku Jandánka. V úterý s ním plánují plavení lodí do Moravského pravěku. Dík moc! Není nad to mít prima babičku, tetu a skorostrýčka.

Bez jejich pomoci bychom 28. Ročník Ebicyklu mohli realizovat jen stěží.

Naše letošní cykloputování tedy definitivně začalo přímo na vrcholové prémii, v průsmyku Velké Karlovice – Makov a odtud se odvíjelo v podstatě v protikladu s Ebikodexem, tedy téměř výhradně z kopce údolím řeky Kysuce až do Kysuckého Nového Mesta. Od sochy partyzána v průsmyku jsme vyjžděli asi v 16:30.

Jako první postupný bod zájmu jsme zvolili obec Vysoká nad Kysucou, kde se na místní radnici nachází pamětní síň posledního měsíčňana Eugena Czernana, jediného astronauta s československými kořeny, který se po Měsíci doopravdy prošel. Přímo ve Vysoké bydlel, pokud vím, jeho dědeček Štefan Čerňan. Nicméně celá radnice byla pronajata svatebčanům a pamětní síň tudíž uzamčená a naprosto nedostupná. Tak jsem se alespoň nechal vyfotografovat s krásnou nevěstou, která chodila, podobně jako Eugene Andrew Czernan po Měsíci, celá v bílém. A když k tomu vezmeme dorůstající Měsíc na nebi, byla z toho nakonec pamětní světnička otevírající se vskutku skoro do nekonečna.

Makovský průsmyk

Jsmo zde správně u měsíčňana

Svatební šaty v barvě skafandru

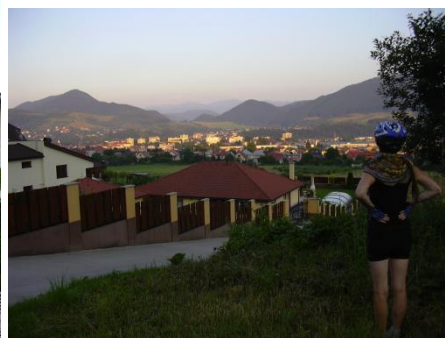
Dále jsme se zastavili ve vesnici Podvysoká, kde se nachází docela zajímavá zvonička. Ale přestože jsme tam byli přesně v 18 hodin, necinkla a necinkla.

V okresní Čadci jsme si dali s Jájou dvě velké zmrzky a kolem osmé potom dorazili na Kysuckou hvězdáreň v cílovém Kysuckém Novém Městě. Bohužel, toho času byla zatvorená, nicméně zítra ráno si ji snad budeme moci prohlédnout.

Zvonička
v Podvysokej

Zmrzka v Čadci

Kysucká hvězdáreň a výhled od hvězdámě

No a potom už následovalo srdečné uvítání v místní základní škole, kde se bylo možné po perném dni i vysprchovat. Po desáté proběhl zahajovací briefing, slavnostní pokřik atd. Je moc hezké se zase po roce se všemi setkat a ujistit se, že na nikoho z nás během našich celoročních cyklovýjížděk našlápl autobus. Kolem půl dvanácté se na svém bujném zeleném oři Peugeot a s demižónem vína v ruce objevil ve dveřích školy ještě poslední, staronový účastník – Jeník Hollan. Zatím se ještě v naší nocležní tělocvičně svítí a to pro něj znamená příliš mnoho světla. Z nás všech je to asi největší milovník temného nebe a tak odjel nocovat pod hvězdy na nedalekou Kysuckou hvězdáreň.

Příjezd do
nocležní školy

V kruhu
Ebicyklistů

V oblouku
Ebicyklistů

První etapa

Neděle 10.7.2011

(délka 84,85 km; max. rychlost 45,5 km/h; průměr 15,9 km/h)

Letošní ročník by se měl jet nejen jako pocta M.R. Štefánikovi a Fredymu Vaclíkovi, ale také Matenovi – Alexandrovi Pravdovi. Nejen že mu patří veliký dík za vynikající zpracování itineráře letošní spanilé jízdy na úrovni rigorózní práce, a za to, že si celou trasu Ebicyklu projel předem, takže se v itineráři mohly objevit podrobnosti, které by jinak ani nešly zjistit, ale rovněž za to, že hned první ráno dovezl bedničku višní a vařil pro všechny zájemce ranní kávu a čaj! Ta ranní a večerní káva a čaj se později staly tradicí, kterou kvitovali všichni Ebouni.

Matenova ranní káva – mňam !!!

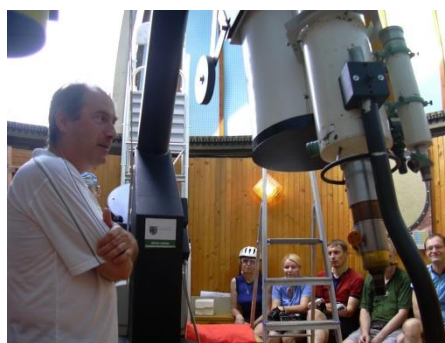
Dnes ráno byli všichni Ebicyklisté plni sil a očekávání a tak není divu, že se začali probouzet a vstávat už před sedmou. My jsme si s Jájuškou kolem osmé na našem tandemu také vyšlápli menší kopeček na Kysucků hvězdáren. Zde nás uvítal Jeník Hollan spolu s panem ředitelem Janem Masiarem sklenkou lahodného moravského vína. Po prohlídce hvězdárny s inovovanou montáží dalekohledu od pana Jiřího Drbohlava jsme se vydali proti proudu řeky Kysuce, vstříc všelijakým zajímavostem a kopcům.

Nemilosrdný samaritán a Janet obdivují Paedrův perfektně připravený památeční bicykl značky Ukrajina, pozdějšího vítěze poháru konstruktérů.

Uvítání na Kysucké hvězdárně v podání Jeníka Hollana

Průvodce po Kysucké hvězdárně – pan Masiar

Teleskop Kysucké hvězdárny

Kysučania jsou národ velmi zbožný, o čemž svědčí i firemní kaplička u vjezdu do továrničky na zpracování biomasy v Povinnej. V České republice by mne ani nenapadlo hledat někde nějaké firemní kapličky.

Vzhledem k tomu, že byla neděle dopoledne, byly všechny svatostánky otevřené. V Krásnom nad Kysucou jsme navštívili kostel na náměstí, který byl zajímavý tím, že uprostřed výzdoby na klenbě chrámové lodi se nacházel státní znak Slovenské republiky. Leták na dveřích kostela zase zval k cykloputování, ale místo toho našeho od hvězdárny ke hvězdárně šlo v tomto případě spíše o cestu od kostela ke kostelu.

Interiér kostela
v Krásnom nad Kysucou
s netradičnou výzdobou
-
Státni znak medzi andiľky

Posilnění zmrzlinou jsme spolu s nemilosrdným samaritanem Petrem Lemešem a jeho anglicky mluvící squaw Janet Good zatočili na Zborov nad Bystricou. Zde jsme zhlédli hojně navštívenou bohoslužbu v místním moderním kostele. Věřících bylo tolik, že se ani všichni do kostela nevešli!

Moderní kostel ve Zborově nad
Bystricou

Věřící před kostelem. Připomnělo mi to, jak
měl náš polní hejtman před léty přednášku Žeň
objevů na hvězdárně v Brně a návštěvníci ji
poslouchali i z reproduktorů před planetáriem.

Interiéru kostela ve Zborově nad Bystricou
dominuje Kristus na velmi netypickém kříži.

Dále jsme pokračovali do Staré Bystrice, kde se nachází krásně zrekonstruované náměstí a velmi pěkný dřevěný slovenský orloj. Přímo ve stínu orloje jsme poobědvali a obdivovali se nově zrekonstruovanému náměstí s vkusně opravenými budovami. Podle fotografií to dříve byla jenom taková ta klasická nic moc výstavba ze 70. – 80. let, ale dnes jsou tu z těchto objektů postavené krásné a stylové domy, podle mne docela pěkně zapadající do rázovité kysucké krajiny. Dokonce jsme zde měli možnost prohlédnout si přímo mechanické soustrojí v srdci orloje. Muselo to všechno určitě stát hromadu peněz, ale snad se to obci vrátí ve zvýšeném turistickém ruchu.

Největší dřevěná socha na Slovensku -
Madona, patronka Slonenska

Slovenský orloj ukazuje přesný
pravý sluneční čas

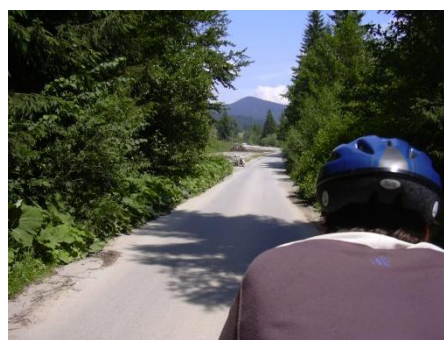
V celou se před orlojem srocovaly Ebidavy

Opravené domy na náměstí

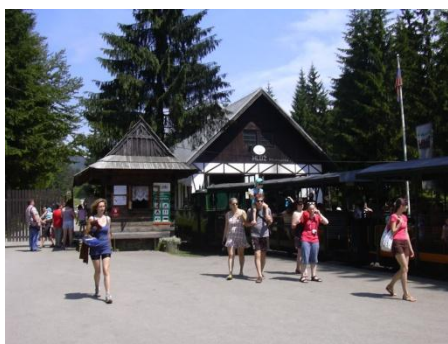
Exkurze do útrob orloje

A pak jsme pokračovali dále do kopce, nejprve po hezké cyklostezce v blízkosti Staré Bystrice a potom už jen po silnici, zato však krajem krásných voňavých luk.

Cestou na Vychylovku

Následovala Vychylovka, která je známá především svou technickou památkou – historickou úvratíovou úzkokolejkou na svážení dřeva s parní mašinkou. A protože jsme tam, světe div se, byli s Jájuškou z Ebicyklistů úplně první, stihli jsme rozjezd ve 12 hodin. Vláček nás vyvezl do hory za první úvrat' a když jsme se vraceli zpět do údolí, mohla si Uška zatočit klikou a vyzkoušet si úlohu brzdáře. Pamatuji se, že při minulé naší návštěvě, před drahnými léty, absolvovali Ebicyklisté vyjížd'ku tímto vláčkem na plochem nekrytém vagónu a tehdy se to z kopce dost rozjíždělo, na můj vkus až docela příliš. Ale dnes, jak nás brzdila Jája, tak to bylo všechno úplně v pohodě. Trať ve vyšších polohách je v současnosti v rekonstrukci, ale napřesrok by se prý měl vláček vydrápat po celé délce trati skoro až na hřeben. Letos jsme se však museli na hřeben vydrápat sami, kolmo, po vlastní ose. Naštěstí tudy vede nádherná lesácká asfaltka, skoro jako luxusní cyklostezka.

Vychylovka – hlavní a jediná stanice

Brzduška Uška

Portrét našeho vláčku

Místy jsme zde jeli, místy tlačili, místy zobali lesní jahody u cesty, ale nakonec nám kopec utekl jako voda. Na vrcholu, v sedle Demenová, jsme pořídili skupinové foto a začali se bát, protože na oravské straně se zformoval obrovský bouřkový cumulonimbus, ze kterého sršely blesky doprovázené temným hřměním a na obzoru se spouštěly provazy deště.

Zastávka
uprostřed stoupání.
Pod námi údolí
Vychylovky.
To jsou panoramata.

Vrcholová
fotografie
v sedle
Demenová

Přesto jsme se v sedle ještě chvilku zdrželi, protože těsně za sedlem vedla úzkokolejka Oravské lesní železnice a v lese se chvílemi ukazoval obláček kouře. Bystré ucho Ilony Hájkové současně zaslechlo supění parního stroje a zanedlouho kolem nás skutečně projel malebný vláček. Velmi se podobal tomu, se kterým jsme se svezli na protější straně kopce. Kdyby snad měl nějaký zatoulaný blesk do něčeho praštit, snad by si místo nás vybral takový kus železa, jako je parní lokomotiva.

Oravská
lesní
železnice

Bouřkáč
nad
Rosutcem

Sjezd statisticky dlouhodobě nejchladnější částí Slovenska do Oravské Lesné proběhl potom úplně v pohodě. Zmíněný bouřkový mračoun nám zakryl toliko sluníčko, ale nakonec se rozhodl odplout dělat neplechu někam pryč.

V Oravské Lesné nás čekalo velké překvapení – naprosto skvěle vybavená soukromá hvězdárna, kterou zde vybudoval pan Mojmír Murín.

Pan Murín je původem strojař, který veškerý výdělek ze své kamenické firmy věnuje na oltář vědy. Rozmístění jeho pozorovatelny v Oravskej Lesnej mi připomíná takový malý Astronomický ústav SAV ve Starej Lesnej. Dominantu zde v Oravskej Lesnej tvoří kopule ukrývající obrovský reflektor typu Newton o průměru 610 mm, vybavený moderní CCD kamerou. Za takovéto vybavení by se nemuselo stydět ani žádné profesionální pracoviště. Unikátní na tomto přístroji je řešení mechanismu pro vyosení pointačního refraktoru o průměru 130 mm. Zde se nezapřou strojnické kořeny pana Murína. Samotný pointační dalekohled pochází z dílny pana Drbohlava. Vzhledem k tomu, že ostatní velké slovenské teleskopy mají průměr přesně 600 mm (Modra, Hlohovec, Tatranská Lesná) a zrcadlo tohoto dalekohledu bylo vyrobeno v USA s původním průměrem uvedeným v palcích, jedná se převedeno na metrickou míru o průměr 610 mm a je to tedy pravděpodobně druhý největší teleskop na Slovensku, hned po kolonickém jednometru.

Po prohlídce kopule následovala korbáčková smršť, s povděkem kvitovaná veškerými Ebouny.

Hlavní kopule pro 61 cm reflektor

Pan Murín ve svém království

Královna Daniela zjišťuje nečas

Polní hejtman barevně ladící

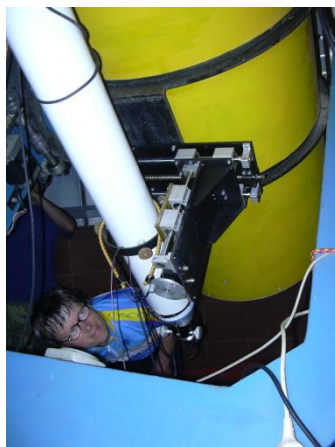
Korbáčková smršť

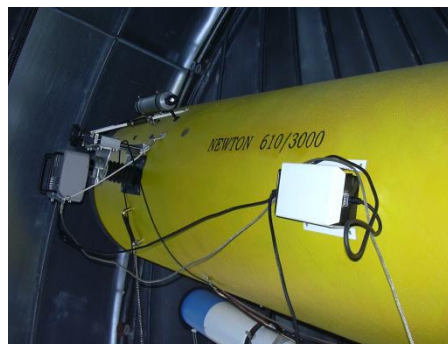
Největší amatérský teleskop Slovenska

Okno do vesmíru o průměru 61 cm

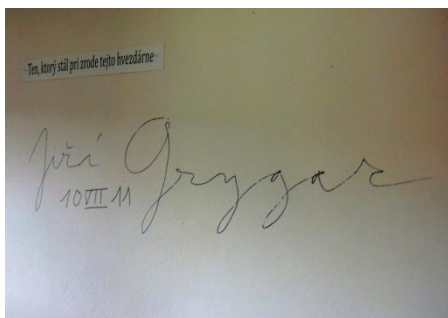

Bezvúlový vysovací mechanismus

CCD kamera v primárním ohnisku

Dále jsme se podívali skrz optiku největšího slovenského refraktoru o průměru 270 mm s vynikající kresbou obrazu, rovněž z produkce pana Drbohlava. Podle toho jak nám tento dalekohled vykreslil jehličky a šišky na smrcích v nedalekém lese, musí být pohledy na planety tímto strojem dechberoucí. Navíc je tento přístroj v terénu zcela odkrytý, takže pozorovatel má v noci hvězdnaté nebe celé jako na dlani. V sousední menší pozorovatelně se ještě ukrývá další Newton o průměru 310 mm.

Pana Murína přivedl k astronomii televizní seriál Okna vesmíru dokořán. Proto věnoval našemu polnímu hejtmanovi stěnu nadepsanou „Ten, ktorý stál při zrode tejto hviezdárne“,

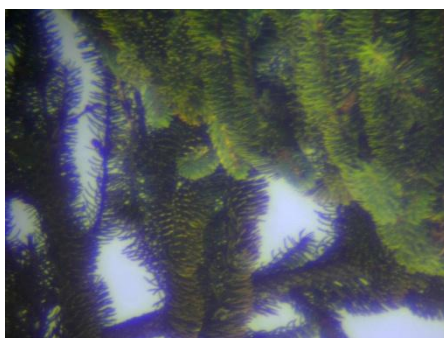

Achromatický objektiv zamířil k lesu

Menší Newton v domečku s odsuvnou střechou

Další pozorovatelný observatoře. V popředí domeček pro refraktor a v pozadí pro menší Newton

Dokonalá kresba obrazu. Ani náznak po barevné vadě. Pan Drbohlav prostě umí optiku dobře.

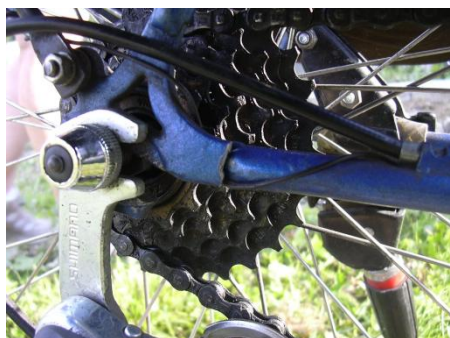

Parametry jsou vyznačeny na každém přístroji

Největší refraktor na Slovensku má nad sebou celé nebe a každý měl možnost se přes něj podívat

Pan Murín prý nerad seká trávu a tak celý jeho pozemek je pokrytý úžasnou a překrásnou loukou s různými zajímavými rostlinnými společenstvy, které se v často opečovávaných a na krátko střížených trávnících vůbec nevyskytují.

Při odjezdu od pana Murína nás potom potkalo veliké štěstí v neštěstí. Najednou se ozvalo hlasité CVAK a na našem dvoukole nám v místě u šestikolečka PRASKL RÁM !!! Ukázalo se, že ocel vydrží sice velmi mnoho, ale ne úplně všechno. Vždyť i náš světoběžník a zeměkolár Vít'a Dostál použil na svém kole, na kterém absolvoval Panamerikánu, ocelový rám aby jej v případě nouze mohl nechat kdekoli svařit. Stát se nám to někde jinde, mohlo by to pro nás znamenat i definitivní konec letošního cykloputování. Avšak naše velké štěstí spočívalo ve skutečnosti, že k této nepříjemné události došlo přímo na pozemku pana Murína, tedy asi 50 metrů od svářečky. Syn pana Murína nám potom rám pečlivě svařil a navíc svár zesílil takovou malou dlažičkou. Tím nám u šestikolečka vznikla i malá reklamní ploška, na kterou asi umístím logo Ebicyklu, nebo observatoře pana Murína.

Únavový lom u šestikolečka

Zdařilá operace

Tandem dostal cyklodlahu

Nakonec nás pan Murín pozval k sobě do kanceláře na kafe. Zde jsme si ještě asi hodinu povídali s oběma našimi hostiteli a s Jeníkem Hollanem o vesmíru, o náboženství a církvi na Slovensku, o životě vůbec i o tom jak se dováží, řeže a leští mramor a žula. A bylo nám tam moc fajn. Jsem moc rád a velmi si vážím toho, že jsme měli s Jájuškou příležitost se s tímto výjimečným panem Murínem setkat. Není divu, že jsme odtud odjížděli s Jeníkem dost pozdě. Slunce už zapadlo a nám zbývalo do konce etapy v Námestově ještě asi 25 km. A to jsme ještě odmítli pozvání pana Murína na večeři! Ale možná že se zde uvidíme za pár let, protože pan Murín plánuje vybudovat nějaké přístřeší pro více lidí, aby se tam vešel celý Ebicykl. A je zřejmé, že u tohoto pána není od smělých plánů k činům nikdy moc daleko. Tak uvidíme, možná už za tři roky, až zase Ebicykl zavítá na Slovensko.

Večerní konjunkce Měsíce s kostelem v Oravské Lesné, jehož motiv se objevil i na slunečních hodinách u pana Murína.

Do Námestova jsme ujížděli tak rychle až se nám Jeník rozmazal

Při příjezdu do místa našeho noclehu v základní škole v Námestově, nás už provázely první hvězdy. Jeník nám ještě povyprávěl, jak se během dne při cestě do kopce chytil pěšky do háku za kolo, na kterém používal cyklista horský převod. Nakonec si ustlal pod smrčkem před noclezní tělocvičnou a my jsme věděli, že večer je určitě ta nejkrásnější část dne. Když totiž pominou odpolední vedra, cestuje se na kole nejlépe.

Druhá etapa

Pondělí 11.7.2011

(délka 85,63 km; max. rychlost 47,7 km/h; průměr 16,6 km/h)

Od včerejšího dne máme tedy na našem tandemu již dvě součástky od našich význačných astronomů. Před Ebicyklem jsem na našeho oře namontoval dvoupáčku, kterou kdysi používal náš polní hejtman Jiří Grygar a od včerejška máme návarek – dlahu od pana Murína. V naší spanilé jízdě tedy můžeme pokračovat v pravdě pouze zásluhou našich slavných československých astronomů.

Jájuška se dnes vyspala do růžova a tak zatímco jsme včera již před osmou vyjízďeli na trasu, dnes se touto dobou toliko probudila. Nic se však neděje, já jsem měl alespoň čas odstranit závadu, která se projevila již v loňské nulté etapě. A sice utáhnout zadní střed. Když se Jájuška vysprchovala a já smyl z rukou kolomaz, posnídali jsme spolu uzený slovenský oštiepok a vydali se na cestu.

Jájuška moje
zlatá,
ležící a spící

Zde ještě jedna malá příhoda, kterou nás ráno počastoval Jura Grygar – sandály, ve kterých náš zeměkolár Vít a Dostál absolvoval před dvěma léty celou Panamerikánu se včera rozpadly. Z toho tedy podle mne logicky plyne závěr, že 26 000 km v Americe je nic proti 85 kilometrům v drsných podmínkách Ebicyklu.

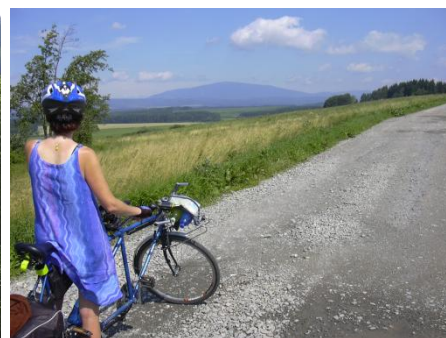
Cestou jsme se pak zastavili na hrázi Oravské přehrady pro společnou momentku se starším práčetem Jirkou Komrskou a o něco dál potom pořídili snímek kopce nad přehradou, který jsem nazval Oravská Mauna Kea. Slunce se už tou dobou jalo vydatně rumplovat. Jestli bude pořád takové horko, budu za chvíli jako Lotova žena – solný sloup.

S Jurou Komrskou na hrázi

Hráz Oravské přehrady

Oravská Mauna Kea

V Trstenej jsme sice na Trsténárika nenarazili, takže si zde setkání s astronomií připsat nemůžeme, ale za to jsme se potkali s dřevěnou sochou medvěda i s medvěděttem ve dvoře Spolku včelárou Slovenska. Vypadal, jako by se právě vydal do Jednoty pro med.

No a potom už stoupáme s Pavlem Kleczkem východním směrem až k obci Vitanová. Zde jsme se rozdělili, protože jsme si s Jájuškou museli odpočinout našim sedínkám (třetí den je jak je všeobecně známo nejhorší) a u té příležitosti si vyřídili pár telefonátů na Moravu dědečkovi, babičkám, tetě a hlavně našemu malému myšáčkovi Honzíčkovi, který dnes slaví své sedmé narozeniny. Přejeme mu hodně štěstí a zdraví a aby mu byla sedmička šťastným číslem.

Oravští medvědi
v Trstěnej

Bez kola nelze žít
A bez cykloláhve nelze pít...
Horký den nás s Jájuškou inspiroval
k vynálezu této nové technologie
přečerpávání životodárných tekutin.

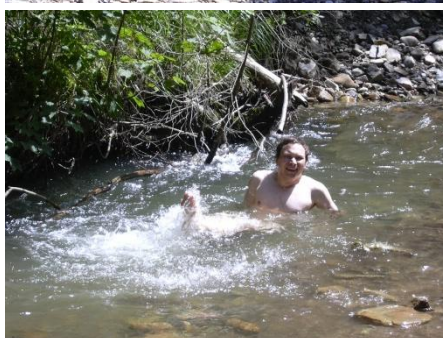
A potom zase dále hore kopcom až pod Roháče, kde jsme dorazili do luxusního turistického rezortu Oravica s aqvaparkem, sluníky, lehátky a spoustou, soudě podle aut na parkovišti, movitých turistů. V zimě to tu musí být paráda. Zalyžovat si a potom promrzlý skočit do termálního bazénu. Ale v dnešním vedru ani moc nechápu, jak se někdo může harcovat až sem aby si sjel tobogánem do bazénu a potom se opékal pod slunečníkem. Sám bych asi raději zůstal doma a zašel si do místního aqvaparku. Osobně jsem dal přednost vytunění nedaleko odtud, v chladném Bobrovském potoce.

Dvoutisícové Roháče na obzoru

Luxusní rezort Meander Park v Oravici

Koupání
v konkurenčním
Bobrovském
potoce

Ohlédnutí za Osobitou

Po překonání sedla v nadmořské výšce 950 m.n.m. vedle masivu Osobitej následoval sjezd přes Hrabovku do Podbielu. Těsně před Podbielom jsme ještě v cukru letu navštívili zajímavou technickou památku – Františkovu hutu. V této zřícenině staré vysoké pece, jsme s Jájuškou asi před jedenácti lety jednou nocovali při naší tehdejší expedici do Roháčů. Nicméně v současnosti se tato stavba nachází na území pastevního areálu obehnaného elektrickým ohradníkem, takže samotná pec je plná bylinkových koblih od současných čtyřnohých rohatých nájemnic a nocovat by zde dnes zvládli snad jen ti opravdu nejotrlejší.

Úly cestou
do Podbielu

Františkova huta

Soukromá slovenská
armáda hlídkuje
u Podbielu

Ve vysoké peci se dnes pečou koblihy

No a potom už hurá na břeh řeky Oravy, kde nás čekala jízda na plti, čili voru, domluvená Matenem. Vormistr zainteresoval do této atrakce celou svou rodinu včetně dětí, kteří předvedli pásmo Slovenských písní a tanců na břehu řeky. Další děti prováděli úpravu koryta řeky. I když se v případě této pltě nejednalo o klasické svázané kmeny, nýbrž pouze o plavidlo sbité z prken, takový turistický model pltě, homologovaný dle předpisů EU. Sjíždění Oravy na plti ale byla atrakce, která určitě stála za absolvování. Nikdo se neutopil, i když se nás do dvanáctimístné pltě vešlo třináct. A tak se zřejmě počítalo i s desetiprocentními ztrátami. Ze všech lidí, kteří zajišťovali zdárný průběh splavování se mi nejvíce líbil pomocník vormistra, přezdívaný Admirál. Střídání ročních období na Oravě popisoval následovně: „Zima, pak kurva zima a pak jaro. A když je ta největší zima, odjíždí Admirál do Guatemaly, kde se podílí na archeologických vykopávkách.

Slovenská europřlť pod výsostnou vlajkou

O vodu šplouch a o kameny drnc!

Súbor národných piesní a tancov

A v medzičase bohovská čučoriedkovica

Po společné obědovečeři v Podbielu s nemilosrdným samaritánem, Janet a Vladimírem Homolou, na které bylo zajímavé to, že jsme jedli řízky lžicemi, protože nám zapomněli přinést příbor, jsme se kolem sedmé vydali vstříc cílovému Dolnému Kubínu.

V číně jíme
hůlkama,
na slovensku
lžicami

Krásný a
jako by
zapomenutý
zámek
u cesty

Opravdické
plťe z kmenů
jsme našli
místo na vodě
na silnici

Posledních asi 30 km jsme pak zvládli bez problémů, cestou jsme si ještě stihli vyfotografovat pětkrát obléhaný, avšak nikdy dobytý Oravský hrad.

Ze severu vypadá
Oravský hrad jako
nedostupný
čínský chrám

Z druhé strany
se již naskýtá
klasický pohled
na Oravský hrad

Za kačku sprchovačku, za Euroša koupandoša

A potom jsme již dorazili do základní školy, v jejíž tělocvičně nás čekal vytoužený azyl. Protože sprchy byly toho času v rekonstrukci, vyrazili jsme se večer vysprchovat do nedalekého plavečáku a v deset hodin zakončil náš úspěšný den velmi povedený briefing. Přípitkem vínkem jsme oslavili společný návrat Ebicyklu z Měsíce (ze střední vzdálenosti, ještě nás čeká apogeum) a zavzpomínali na první ročníky naší spanilé jízdy. Je štěstí, že zde na rozdíl od minulého ročníku přibíli Paedr Josef Vondrouš a Jeník, takže se množství kmenových účastníků (ti kteří se zúčastnili prvního ročníku) zdvojnásobilo. Návrat z Měsíce jsme oslavili pěním Hymny Ebicyklu, po té pořídili fotodokumentaci hejtmana a Paedra v historických Ebiúborech.

Připitek na oslavu návratu z Měsíce. Porovnáme li náklady na jednoho astronauta, resp. Ebicyklistu, mohla by se od nás NASA učit.

Náš návrat jsme oslavili slavnostním pěním Ebihymny.

Čtyři kmenoví účastníci v povětšinou původních Ebiúbořech

Modes róbes s exkluzivní nášivkou

Dnes nebylo takové horko jako včera a rovněž nebyly žádné bouřky. Podle vyprávění místních jsme měli štěstí, že jsme zde nebyli před dvěma dny. To tady byly takové přívalové deště, že kanalizace nestíhala sbírat vodu a došlo i k zaplavení některých křižovatek a komunikací. Snad nám bude štěstí přát i nadále.

Nápadité a vtipné tričko Viktora Jelínka praví: Viktor Jelínek – paroháč od narození

Mezi tím se Jeník dělil o své docházející zásoby a bylo nám dobře

Nakonec vlezla Sirovi do spacáku dvourozměrná superatletka

PS: Jeník vzal dnešní cestu zkratkou přes nedaleký Tvrdošín, kde pomáhal navrhovat správné, moderní a hygienické veřejné osvětlení. Konstatoval, že je s realizací tohoto projektu velmi spokojený a že tato obec má asi nej kvalitnější veřejné osvětlení ve střední a východní Evropě. Nicméně prakticky by se to muselo ověřit jedině v noci.

Třetí etapa

Úterý 12.7.2011

(délka 72,12 km; max. rychlost 48,9 km/h; průměr 14,9 km/h)

Jájušce včera večer nebylo zrovna moc dobře. Bolelo ji v krku a jako by prý na ni něco lezlo. Tak si dala před spaním Paralen Hot Drink a dneska ráno se jí trošku ulevilo. Tak držím palce a uvidíme. Snad jí to, Ušce mojí zlaté, vydrží.

Modrý oř značky Eska
s nejpohodlnějším sedlem
v Ebipelotonu

Jmenovec našeho tandemu,
Peugeot, na kterém Jeník používá
originální tažné zařízení s koulí

Když jsme se vyprostili ze spacáků a osedlali našeho dvouoře, první naše cesta vedla na společný sraz na dolnokubínské Náměstí Svobody. Zde se totiž nachází unikátní digitální hodiny, zobrazující čas ve dvojkové soustavě. Málokdo zde na první pohled pozná, kolik je hodin. Ale po chvíli sledování a uvažování se na ten systém zobrazování času přijde.

Společný sraz u binárních hodin

V této souvislosti jsem si vzpomněl na náš slavný brněnský orloj, falické hodiny trčící hrdě k nebi, rovněž na Náměstí Svobody, ale v Brně. Těmto brněnským hodinám s pořizovacími náklady 12 miliónů korun plus dalších zhruba půl miliónu ročně se v moravské metropoli neřekne jinak než „Brněnské šulin“. Na těchto hodinách nebyl dokonce schopen určit čas ani samotný jejich autor Ing. Arch. Oldřich Rujbr. Pokud se chcete pobavit, doporučuji shlédnout

následující odkaz: <http://www.youtube.com/watch?v=vvF7SMnv32U> . Slyšel jsem, že správný a asi jediný možný způsob jak u tohoto typu hodin zjistit kolik je vlastně hodin, je poodstoupit asi o 20 metrů a podívat se na věž kostela sv. Jakuba. Podle pana architekta je prý jen škoda, že přes tu černou leštěnou africkou žulu není do toho našeho brněnského orloje vidět dovnitř. Jak je tam totiž skrytý krásně lesklý a důmyslně sestavený hodinový mechanismus, řízený na milióntinu sekundy časovým etalonem z Frankfurtu. Prý mají celým svým tvarem připomínat nikoliv vibrátor, ale patronu v upomínku na obléhání Brna Švédy. No nevím. Vybavuje se mi film Černí Baroni, ze kterého by se dala krásně parafrázovat scéna s vyobrazením Jana Žižky se samopalem v ruce – „Předělejte to! Každý blbec přece ví, že za Švédů žádné takovéhle patrony ještě nebyly.“ Jinak samotný hladký tvar brněnského orloje je docela elegantní, ostatně jako ostatně všechny kuželosečky. A pokud se ceny týče, tak když ji podělíme počtem obyvatel Brna, kterým tento unikátní výtvar vzbudil úsměv na tváři, nevychází zase až tak drah. Prostě je to pomník primátora Onderky v nadživotní velikosti. Tak jsem se trochu zamyslel, ale nyní se vraťme opět na naši trať.

Z Dolného Kubína následoval za ideálního cyklistického počasí výšlap přes Vyšný Kubín s hezkým zámečkem až do sedla vedle kopce Žiar. Těsně před ním jsme minuli vesnici Valašská Dubová proslulou již z dob Jánošíka. V místní krčmě by prý měli mít na stěně nápis následujícího znění: „Nestoupejte na hrách byt' i od stěny odražený a na zem spadlý. V případě hrachu na zemi ihned opusťte drobnými krůčky prostor výčepu.“ Ta cedule tam prý scházela i za dob Jánošíka a jak to s ním dopadlo, všichni víme.

Do samotného sedla jsme vystoupali spolu s královskou družinou vedenou naším polním hejtmánem a královnou Danielou. Na vrcholu stoupání jsme pak tipovali, kterýpak ze závodníků následující skupiny tuto horskou prémii vyhraje. Rost'a Šopa tipoval na toho s červenou kravatou. Ale v zápětí jsme zjistili, že to není kravata, nýbrž jazyk! Tak takovéhle to bylo stoupání.

Luděk Dlabola u zámku ve Vyšném Kubíně

Královská dvojice –
polní hejtmán a královna Daniela

Mudrování nad věčnou otázkou –
Kterou cestou se dát?

Do cesty se nám chvílemi postavily
nečekané překážky

Barevný had vinoucí se do kopce

Potom následoval zasloužený sjezd do údolí řeky Váhu a posléze i setkání s astronomií – koupání v Rojkovském kráteru. Vlezli jsme tam i s Jájuškou oba dva. I když se nejednalo o kráter impaktní, nýbrž o vývěr chladné minerálky připomínající bublinkovou lázeň, řekněte, kolika lidem se poštěstilo koupat se přímo v kráteru?

Rojkovský kráter s chladivou minerálkou

Hop a šplích a pozor na sintr!

Místy vytvářely bublinky perličkovou lázeň

No a potom jsme se nabaštili v penziónu Rosnička v Kráľovanech a zdejší kuřecí křidélka můžeme jen doporučit. Dále jsme cestovali směr město Martin. Po bedlivém prostudování vrstevnic a přečtení názvů vesnic tak jak trasu navrhoval itinerář (Krpel'any, Konské, Podhradie nám s Jájuškou připadlo, že další název Turčianská Štiavnička bychom již klidně mohli změnit na Vyštiavnička. Proto jsme raději volili přímou jízdu údolím po rovině, po širokém odstavném pruhu rychlostní komunikace.

V Martině jsme plánovali uspořádat demonstraci před Maticí Slovenskou, že totiž nejlepších výsledků lze dosáhnout pouze spojením slovenských matic s českými šrouby, ale jelikož jsme tam byli s Jájuškou sami, tak z toho demonstrování nakonec nic nebylo. Ono totiž ve dvou se to sice dobře táhne, ale prachbídne demonstruje.

No a potom jsme už přijeli na astronomickou pozorovatelnu v Martině, umístěnou na střeše místního gymnázia. Hlavním přístrojem je zde Maxutov – Cassegrain o průměru 180mm ukrytý pod kopulí pozorovatelny. Velmi srdečně nás zde uvítal pan Ivan Šabo se svojí mladou asistentkou. Zajistili nám zde krmi jak tělesnou, tak duševní. Ta tělesná spočívala v tom, že pro nás vytvořili švédské stoly s různými dobrotami, které se nám podařilo v duchu husitských spanilých jízd docela dobře vyplnit. Ta duševní zase byla o tom, že nám předvedli prezentaci o své činnosti a o různých zajímavých hejblatech zaplňujících celou jejich hlavní místnost, které používají pro různé fyzikální a astronomické pokusy a jak zde vedou kroužek mladých astronomů. A já docela litoval toho, že takový nějaký podobný astronomický kroužek už pěknou řádku let není k mání u nás v Brně. Zde bylo jasné vidět, že všechno je to vždycky především o lidech. Úplně mne fascinovalo s jakým nadšením a s jakými minimálními prostředky zde pan Šabo a jeho asistentka působí, mnohé věci si dokonce hradí i ze svého a jakých vynikajících výsledků zde dosáhli a dosahují!

Cestou jsme potkali billboard jako stvořený pro rotymajstra a rotymajstrovou z vody rostlých Ebicyklích pulců

Hvězdárna v Martině

Sličná a nadšená asistentka pana Šaba

Pan Ivan Šabo s polním hejtmanem

Jájuška, podžito, vatikán a zeměkolár před martinskou hvězdárnou zastavivší se

Sál plný všelijakých hejblat pro fyzikální pokusy

Nejen astronomický, ale též gastronomický zážitek

Hlavní dalekohled zdejší hvězdárny

Dobsony pro pozorování z terasy

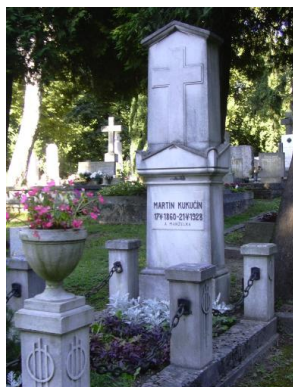

Z terasy hvězdárny v Martině se naskýtá snad nejkrásnější panorama ze všech hvězdáren v bývalém Československu

Po té jsme se vydali na Národní hřbitov, protože jsem byl sám na sebe zvědavý, zda se mi povede vzpomenout si také na nějaká ta jména známých slovenských osobností. Musím však přiznat, že po chvíli chození sem a tam s Jájuškou jsem se už začal obávat, že v tomto soukromém testu asi propadnu. Ale nakonec, když už jsme se v podstatě chystali k odchodu, povedlo se nám najít místa posledního odpočinku Andreje Kmetě, Juraje Kukučina a Janka Jesenského a to nám alespoň trošičku vrátilo sebevědomí.

Janko Jesenský – básník a prozaik

Martin Kukučín – spisovatel

Andrej Kmeť – kněz a vzdělanec

Janko Král – národní buditel

Do Kláštoru pod Znievom jsme pak opět razili po hlavní silnici. Protože měla stále dosti široký vedlejší pruh, mohli jsme se opět vyhnout kopečkům.

Cestou jsme se opět sjeli s naším polním hejtnanem, který dnes volil horskou variantu etapy a tak jsme zbytek cesty již absolvovali pospolu.

V Kláštore pod Znievom vedla první naše cesta rovnou za naší markytánkou, skvělou hostitelkou a báječnou kamarádkou Katarínou Žilinskou. Uvítala nás její dcera Danka spolu s maličkým, asi dvoutměsíčním Ebipulečkem a pozvali nás ke stolu. Ten se prohýbal pod velikým množstvím všelijakých dobrých šátečků, buchtiček a různých dalších specialit, které ani neumím pojmenovat a také pod výborným pitím. Gabka, Vladko, Katarína a vůbec celá rodina Žilinských se celý večer vzorně starala o neustále se rozrůstající skupinu Ebicyklistů. Ani trochu nepřeháním, když prohlásím, že jsou to vynikající hostitelé.

Refraktor 100/1000 markytánky
Ebicyklu Kataríny Žilinské

Plnění domácího depa Kataríny

Večerní briefing

Měsíc přes markytánčin
dalekohled

Zahradní směrovník s nejdůležitější
informací úplně dole

Navíc bylo možné Kláštor pod Znievom považovat za místo setkání s astronomií a to hned dvojnásobným. Jednak měla Katarína na zahradě připravený svůj refraktor na pozorování Měsíce a jednak byl na čas 22:01 předpovězený záblesk družice Iridium. V udaný čas a v udaném směru jsme však zahlédli záblesky hned dva těsně po sobě a tak jeden z nich byl zřejmě oním Iridiem, avšak o tom druhém nevíme zhora nic kromě toho, že jsme jej všichni viděli. Čili jedná se o pravý, nefalšovaný neidentifikovaný létající objekt, čili UFO.

Pak proběhl u Kataríny na zahradě večerní briefing, na kterém se vyprávěly příběhy z dnešní etapy. Královna Daniela dávala k dobru své životní zkušenosti, jak jezdit na kole a přitom přežít. Když prý například jede na kole po hlavní silnici a vidí přijíždět auto z vedlejší, raději zpomalí, než se přesvědčí, že o ní řidič ví. Teprve když si prý řidič začne ťukat na čelo, nabude stoprocentní jistoty, že o ní opravdu ví a že jí dá přednost. A tak teprve potom křižovatkou opatrně projede. Já si však myslím, že si řidič na čelo vůbec neťuká. Když totiž vidí, že se k němu blíží naše královna, taktně jí naznačuje, že jí chybí na cykloprílbě koruna. Královna také vyprávěla, jak dnes málem nabourala do blondýny, která ji vyjela s autem ze dvora a zůstala stát napříč přes celou silnici. Prý proti blondýně použila takové výrazy, že si to zde na briefingu vůbec netroufá zopakovat. Náš polní hejtnan se potom královny zastal s tím, že je potřeba občas sestoupit z výšin vladaře a promluvit se svými poddanými takovým způsobem, kterému prostý lid rozumí.

Dobrou noc!

Čtvrtá etapa Středa 12.7.2011

(délka 82,76 km; max. rychlost 57,8 km/h; průměr 15,9 km/h)

Jedu já,
Jedu já,
Už jsem projel všechno,
Ještě mám prejízďát horské sedlečko
Ještě mám prejízďát horské sedlečko

Na Fačkovském sedle jsme dnes měli sraz již v 11 hodin! Je to sice z Kláštoru pod Znievom jenom nějakých 25 km, ale zato je to nekončící dvoukopec vedoucí kamsi do mraků. Máme tedy co dělat i když vyjíždíme už v 9 hodin. Jájušce se naštěstí udělalo v porovnání se včerejším ránem o poznání lépeji. Hlava ji už nebolí, takže asi nebudeme muset s nemilosrdným samaritánem Petrem Lemešem zkoušet měřit jí teplotu naším cyklocomputerem. Ten sice ukazuje teplotu s rozlišením až na desetinu °C, ale skutečnou přesnost zřejmě ještě nikdo nikdy pořádně neotestoval. Radil jsem Petrovi ať to zkusí jako první a ať na toto téma publikuje vědecký článek v nějakém prestižním lékařském časopise. Určitě by pak sklídl spoustu citací, zejména pokud by se pokusil prosadit cyklocomputery na měření teplot pacientů v nemocnicích.

První kilometry této etapy jsme jeli společně s Paedrem Josefem Vondroušem. V Pardubicích přednáší na vysoké škole fyziku a tak jsme se bavili o různých fyzikálních experimentech brněnské skupiny ÚDIF (Úžasné Divadlo Fyziky), o tom jak se dělá svépomocí modré z nebe i o pokusech které by se hodily předvést našim malým myšáčkům doma. Paedr popisoval rovněž plánované vylepšení na svém kole značky Ukrajina, se kterým absolvoval již úplně první ročník Ebicyklu v roce 1984. Prozatím používá celkem tři rychlosti – po rovině jede, do kopce jde ze sedla a když je kopec obzvláště prudký, tak prostě z kola sleze a tlačí. Pro svou Ukrajinu má však vymyšlený vpravdě technicky originální horský převod, při kterém by mohl dále používat k brždění klasické torpédo. Chce vyrobit dvojité táč a dvojité pastorek, přičemž počet zubů na dvojácu by se rovnal počtu zubů na dvoupastorku. Kolo by přitom nemuselo být vybaveno ani přesmykačem, ani přehazovačkou a horský převod by se nastavoval tak, že by vždycky pod kopcem zastavil a řetěz by na tácu i pastorku přehodil rúčo.

Malá Fatra není vůbec malá, jak tvrdí její lživý název. Fačkovské sedlo uprostřed tohoto pohoří je krpál jako hrom, takže jsme se místy s Jájuškou museli rovněž stát členy i pěší sekce. Také jsme si interně upravili název vesnice Klačno na úpatí kopce na Tlačno. Budiž nám ale ke cti, že jsme v chodeckých závodech Ebicyklistů předstihli našeho podžita – Karla Bejčka.

Na vrcholu stoupání jsme potom díky Jájušce nepropásli společné fotografování. Pokřikem Ebicyklu jsme pak uctili památku našeho kamaráda a suverénně nejzdatnějšího cyklisty našeho pelotonu vůbec – Roba Rosy. Ten zde při sjezdu ze sedla tragicky zahynul v roce 1994.

Ranní idylka v noční tělocvičně

Fanda třístopých vozítek z Kláštoru pod Znievom

Zeměkolár může potvrdit, že mezi výstražnými značkami padajícího kamení a prudkého stoupání chybí výstraha „pozor defekt“.

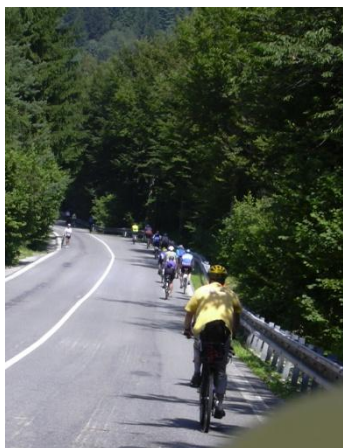
Ebicykl v sedle

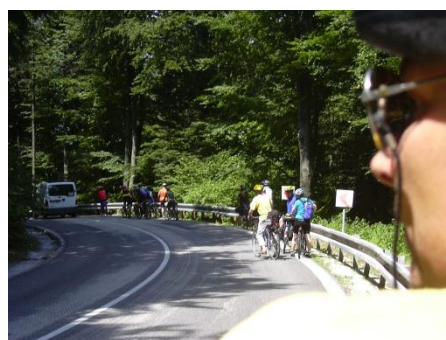
Vrcholová občerstvovna

Zasloužený chlebový talíř

Hromadný sjezd
z Fačkovského sedla

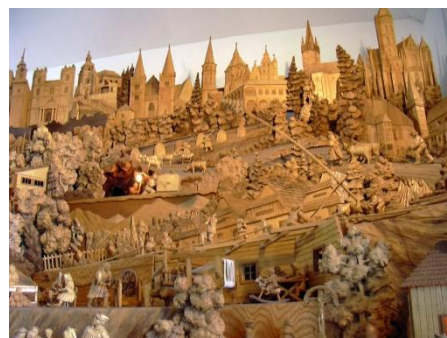

V osudné Robovč zatáčce je
radno příliš se nezdržovat

Během klesání jsme minuli odbočku na Čičmany, kde jsou krásné malované domky a kam se vydali nemilosrdný samaritán s Janet. Místo toho jsme navštívili slovenský betlém. Jedná se o veliký vyřezávaný pohyblivý mechanismus, takové malé Slovensko v kostce. Nejvíce se mi líbil výjev ze života na salaši, kde prchajícího medvěda nesoucího ovečku pronásledují ovčácký pes a ovčák se sekyrkou.

V této budově se skrývá mechanický zázrak

Velmi se omlouvám, ale že je zde zakázáno
fotografování jsem zjistil až posléze.

No a potom jsme pokračovali spolu se zeměkolárem Vítou Dostálem, Rost'ou Šopou a Vladimírem Homolou dál, navštívit soukromé hvězdárny místních astronomů amatérů Borise Kardoše z Prečína a Mariána Mičůcha z Plevníka. Oba pánové astronomové amatéři jsou velice zruční nadšenci a velcí milovníci hvězdné oblohy.

Čarokrásná krajina – Strážovské vrchy

Zeměkolář opravuje pro změnu zadní kolo

Vztyčený prst, nebo možná něco úplně jiného, s dvojitým křížkem

Oba se zabývají astronomickou fotografií, byť každý z trošku jiného soudku. Co je však podle mne pozoruhodné, že oba jsou schopni se svým amatérským vybavením dosahovat výsledků, které byly tak před dvaceti léty možné pouze na profesionálních pracovištích vybavených velkými dalekohledy. Oba pánové si své hvězdárny vybudovali svépomocí a oba vlastní na své pozorovatelně kopuli. Kopule pana Mičůcha je však naprosto jedinečná, protože nemá štěrbinu, což vypadá velmi zvláště když je zavřená. Otevírání se provádí tak, že se odsouvá celá horizontálně okolo kloubu. Je to naprosto unikátní a originální řešení, zajišťující, že po otevření má celé nebe nad hlavou! U obou pánů bylo možné pozorovat Slunce a u každého trošku jinak. Pan Kardoš nám nabídl pohled na Slunce přes svůj refraktor z produkce Jiřího Drbohlava, vybaveného neutrálním slunečním filtrem. Bylo možné velmi pěkně pozorovat dvě skupiny slunečních skvrn a jednu menší a dále fakulové pole na okraji slunečního disku.

Observatoř pana Kardoše

Pan Kardoš u svého telescopu

Baterie dalekohledů na montáži od pana Drbohlava

Snímek se mi nepovedl. Sluníčko je přexponované.

Kopule pozorovatelný má pěkně širokou štěrbinu

Kterak hvězdárna vznikala

Pan Mičůch nám zase nabídl Slunce přes sice malý (4 cm v průměru), ale zato velmi kvalitní protuberanční dalekohled vybavený H α filtrem. Tento přístroj zobrazil kromě skvrn ještě filameny, granulaci a protuberance prakticky po celém obvodu Slunce. Byl to docela zážitek. Na montáži dalekohledu měl rovněž upevněný Somet Binar 25x100, což svědčí o tom, že se po obloze také rád jen tak brouzdá, protože nejkrásnější pohledy do nebe jsou podle mne právě skrz tento typ dalekohledu. Náš lidový hvězdář Jeník Hollan by měl z tohoto dalekohledu určitě radost. Škoda, že Ebicykl ukončil předčasně a nebyl zde již s námi. Je podle mne až neuvěřitelné, že v dnešní konzumní době existují takovíto astronomičtí nadšenci s pozitivními deviacemi, kteří úspěšně odolávají současným trendům doby a zabývají se takto zapáleně takovýmito ušlechtilými aktivitami. Pan Mičůch navíc vede hned dva astronomické kroužky. Člověka setkání s takovýmito krásnými lidmi vždycky doslova nabije na celý zbytek roku.

Jedinečná kopule bez štěrbin u pana Mičůcha

Baterie dalekohledů kterým vévodí Somet Binar

Pan Mičůch ve svém království

Protuberance na okraji disku Slunce

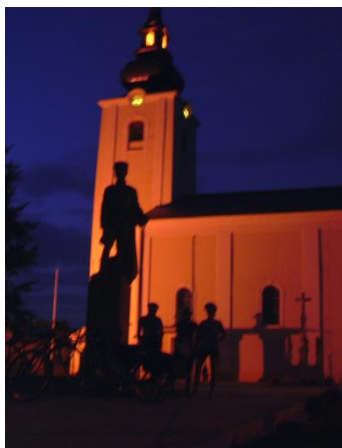
Malý ale kvalitní dalekohled Coronado

Dnešek byl vůbec ve znamení Slunce. Pozorovali jsme je, celý den do nás pralo ze všech sil a náš zeměkolár měl možná i Slunce v duši, protože musel třikrát opravovat defekt. Snad by pro dnešek mohl mít náš zeměkolár dočasnou přezdívkou drtikol. Bylo nám však s Vladimírem Homolou ctí pomáhat mu, držet kolo a podávat pumpičku. Poslední hluboký zážitek jsme zaznamenali s Petrem Lemešem a dalšími těsně před dojezdem do Predmieru v pizzerii Šport. Od objednání pití či pokrmů do jejich přinesení uběhla vždy tak dlouhá doba, že by si místní obsluha plně zasloužila titul lenochoda. Málem jsme kvůli tomu nestihli večerní briefing. Po téměř dvouhodinovém čekání na pizzu začínaly naše obličeje, ale i obličeje okolních rádoby hodovníků, již notně připomínat výrazy obličejů z kresbiček Petra Urbana. A mě začal hlavou táhnout text ze hry Úterý od Ivana Mládka, upravený pro tuto příležitost:

V restauraci Šport bylo potřeba brát obsluhu spotovně

Asi 20 hostů čekajících na pizzu si krátí dlouhou chvíli sborovým zpěvem. Muž, který celou dobu seděl na zemi s uchem na dveřích do kuchyně najednou vyskočil a zvolal: „ Už to bude!“ A skutečně neuplynula ani hodina a pizza se objevila na talíři. Spolustolovníci jásají, vyhazují čepice do výšky, zkrátka neskrývají radost. Vrchní rozdává několik autogramů do památníku a energickým pohybem pravé ruky si zjednává klid pro svůj krátký proslov: Milí naši hladovci, hladovkyně a hladovčata, neradujte se prosím, tahle porce je totiž pouze pro mne, je poslední a kromě toho zavíráme!“ Ale to už kecám. Pizzu jsme tam nakonec dostali a ten náš briefing ve 22 hodin jsme tak tak stihli. Kdybychom si zítra ráno, ještě před půl devátou, kdy máme domluvený hromadný sraz před sochou M.R.Štefánika, skočili do té pizzerky objednat, možná bychom si zde mohli zajistit docela slušný oběd.

Štefánika a naši skupinku poznáte podle míst,
kde chybí Štefánik a naše skupinka

Jak je vidět, toto není zákaz vjezdu,
ale uvítací smajlík u školy v Predmieru

Dneska se díky této pizzerii opět prokázalo, že nejpříjemnější denní doba pro putování na kole je večer před desátou. Příjemný chládek nás nutil k úvaze, že bychom si mohli dnešní etapu protáhnout přes noc až do dalšího etapového místa a celý parný zítřek potom prospat.

Pátá etapa Čtvrtek 14.7.2011

(délka 103,92 km; max. rychlost 51,9 km/h; průměr 20,1 km/h)

Tak jako na Tour de France bývají horské etapy o něco kratší než přejezdové rovinaté, lze totéž říci i o letošní naší spanilé jízdě. Čekala nás nejdelší etapa, kterou bych nazval Povážská.

Hnedle od rána dneska zase Zoncna rumpluje jako divá, tak jsme se s Jájuškou opět řádně zmazali krémem na opalování, až jsme vypadali jako Venclovský před pokořením kanálu.

V 8:30 jsme se pak všichni shlukli před sochou M.R.Štefánika v Predmieru pro pořízení společné fotografie. Dnešní a zítřejší etapa by se vůbec celé daly charakterizovat jako ve znamení tohoto horolezce, vynálezce, diplomata, vojáka, cestovatele, letce, vědce a člověka, jehož poctu letos jedeme. Jura Grygar nám pod sochou říkal, že Štefánik je dodnes například držitelem světového rekordu v pobytu na Mt. Blancu. Vystoupil prý na něj celkem 6x, z toho jedenkrát zůstal na vrcholu díky špatnému počasí nepřetržitě po 16 dní! A těžko jej už dnes někdo překoná, když se Jansenova observatoř, která tam tehdy stála, propadla do ledovce.

Dekorování pana starosty Predmieru pod sochou, která stojí na svém místě odjakživa

Setkání na vrcholné úrovni – pan starosta a polní hejtman

Večer nás bylo pod Štefánkem pomálu, ráno celá spanilá jízda

Do té horúčavy se mi dneska vůbec nechtělo a tak jsem se snažil zdržet náš odjezd co nejdéle. Nakonec jsme vyjeli na trasu v 9:30 až jako úplně poslední, dokonce i za vozovou hradbou. Ale ta cesta kolem Váhu nám docela dobře odsýpala, při jízdě nás příjemně ofukovalo a tak se nakonec stalo to vedro docela snesitelné. Samozřejmě jsme však nesměli zastavit. Jeli jsme tedy jako draci, takže se Jájušce dokonce v jednu chvíli rozplácl o brýle nějaký veliký hmyzák.

Na 10 kilometru jsme si zdokumentovali zříceninu Povážského hradu. Zajímavé na tomto hradu je podle mne skutečnost, že zříceninu z něj nechali záměrně udělat jeho majitelé, aby se jim tam nehromadili loupežníci.

Na 20 kilometru jsme si dali první občerstvovací přestávku a podrobili vědeckému pozorování rojící se okřídlené mravence a pavouka s nálevkovitou pavučinou ve tvaru černé díry. Vždycky když jsme se přiblížili, tak se její osminohý obyvatel schoval ve svém pelíšku v singularitě.

Povážský hrad

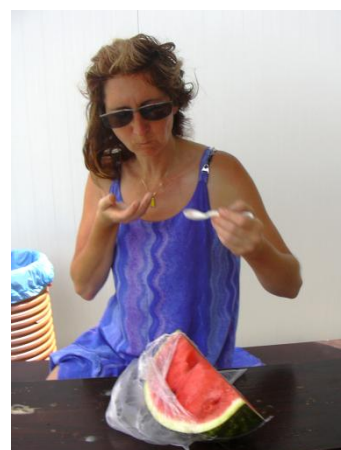

Cesta do středu pavoučí černé díry

Na 30 kilometru v Půchově ohlásila Jájuška zajímavost na pravoboku. A potom jsme zde čekali do 12 hodin, až otevrou podnikovou prodejnu Makity Půchov, kterou moje Uška zatoužila mermomocí navštívit.

Módní přehlídka v Půchově

Obědový meloun

Na 40 kilometru jsme s Jájuškou poobědvali meloun a pak jsme pokračovali až na 60. kilometr, kde jsme navštívili úžasné místo jménem Skalka. Tím, že jsme toto místo vůbec neznali a neočekávali, bylo ještě působivější. Nejprve nám Rost'a Šopa půjčil baterku, takže jsme vlezli do volně přístupné Opatovské jeskyně v sousedství, kde jsme objevili jeskynního pavouka, spící mŕvu a krapásky.

Poutní místo jménem Skalka

Tento kus skály ve tvaru lidské lebky je na líci ozdoben jeskynním pavoukem se dvěma kokony

Živé krapásky s kapkou v blízkosti tmavě žlutých triasových vápenců

Najdete jeskynní mŕvu s bezvadným mimikry?

Už to samo o sobě by bylo moc pěkné, ale potom jsme si vyšlápli kopeček ke kapličce a to, co jsme uviděli tam, nám vyrazilo dech. Přestože byl dnes sanitární den a celý areál se připravoval na víkendovou pouť, při které očekávají zhruba 5000 návštěvníků, bylo nám umožněno projít jeskyní, ve které kolem roku 1050 přebýval po tři roky zcela osamoceně svatý Benedikt a která ústí přímo do kaple. Tato Kaple je pro svůj přístup přímo z jeskyně zřejmě světovým unikátem. Jménem Ebicyklu jsme se s Jájuškou zvěčnili do pamětní knihy. Vzhledem k tomu, že v době husitské byl tento areál poněkud pobořen, tak jsme se s Jájuškou raději vůbec nezmiňovali, že Ebicykl navazuje také na husitské tradice.

Skalka – celkový pohled

Překvapení na konci jeskyně

Vyústění jeskyně do kaple

Nádvoří

Schody do nebe se nazývají:
Trpezlivost
Poníženost
Poslušnost
Čistota
Chudoba ...

Svatý Benedikt

Ale to už bylo do Trenčína jen co by kamenem dohodil. Cestou jsme ještě minuli velký kostel Skalka, podle mne asi hlavní cíl poutníků a pak nás trochu zdržel lijavec a bouřka, kterou jsme přečkali na autobusové zastávce. A tak jsme vlastně nakonec ani tentokrát vůbec nezmokli.

Kostel Skalka s velkým prostranstvím, kam by se snad 5000 poutníků mohlo vejít

Trenčianský hrad hrdě se tyčí nad řekou Váh

Po krátkém hledání jsme potom v Trenčíně nejprve našli tu správnou školu a následně po krátkém bloudění v rozlehlých útrobách školy jsme konečně také dorazili na samotnou školní hvězdárnu. Jak nás náš polní hejtman správně instruoval, prozradil ji hláhol již dříve dorazivších Ebicyklistů. Samotná pozorovatelná se nachází na střeše na zvýšené podlaze z kovových roštů, pod kterou se leskla hladina jezera vzniklého ucpáním odtokových kanálů. Pokud to někdo neopraví, možná se jednou střecha pod tíhou vody prolomí a pak bude ve škole tolik vody jako při potopě světa. Hvězdárna na střeše se asi stane takovou malou archou Noemovou, na které se zachrání toliko jediný druh homo astronomus. Po pozorovatelně i přilehlých prostorách se nám stala zasvěcenou průvodkyní paní Zdenka Baxová. Hlavní dalekohled tvoří newton na vidlicové montáži. V současnosti sice není v provozu, ale měl by prý začít sloužit svému účelu již v blízké budoucnosti. Podle nálepky na montáži zde provádí technické práce firma Astrolab, tzn. Jarda a Igor Medkovi od nás z Brna. Toš ať se jim dílo podaří!

Na školní hvězdárně v Trenčíně nás uvítala paní Zdenka Baxová

Hlavní dalekohled hvězdárny - robonewton

Astronomická pozorovatelná je umístěna na roštích, pod nimiž neplánovaně vzniklo až několik desítek centimetrů hluboké jezero. Experimentálně se tak prokázalo, že izolace střechy je prozatím perfektní.

Samolepka svědčící o aktivitách firmy Astrolab z Brna na tomto dalekohledu o průměru 250 mm

Další naše cesta vedla za zajímavým artefaktem z doby Římského impéria. Jedná se o pamětní desku ze druhého století našeho letopočtu na skále pod Trenčianským hradem. Hned v sousedství na této skále se nachází artefakt z doby Matúše Čáka Trenčianského. Bohužel obě desky byly z důvodu rekonstrukce přiléhajícího hotelu Tatra zcela zakryté, takže jsme neviděli nic. K vidění by měly být obě až v příštím roce.

Nakonec jsme projeli středem Trenčína, který je zrekonstruovaný a moc hezký, na jih a pokračovali dál přes Beckov nad kterým se tyčí krásná a velká stejnojmenná zřícenina. Zde jsme pod stromem přečkali ještě jeden menší deštík a do cílového Nového města nad Váhom jsme dorazili asi v 19:30.

Ohlédnutí za Trenčianským hradem

Z dále viditelná zřícenina hradu Beckov

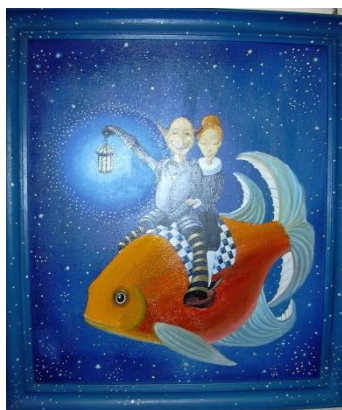

Zde nás v místní škole čekala teplá sprcha a dvě sličné hostitelky za školním barovým pultem. K pití nám nabízeli minerálku, čaj a kávu a k večeři moc dobré pářečky s hořčicí a chlebem. Děkujeme moc a moc, přišly neobyčejně vhod.

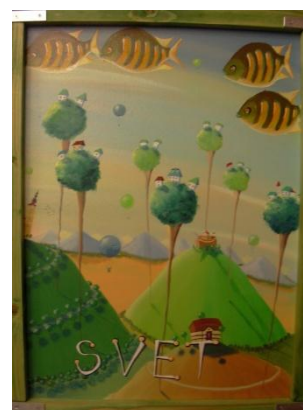
Ve 21 hodin potom proběhla v místním kulturním středisku přednáška našeho hejtmana Jury Grygara na motivy knížky Pohledy do nebe od Huberta Slouky. Tato kniha prý byla prvním impulsem, který přivedl Jiřího Grygara k astronomii. Přednáška obsahovala některé nové obrázky a tím i témata doplněná takovým výkladem, že po jejím zakončení pan Josef Bezák (který byl mimochodem hlavním organizátorem našeho dnešního nocování a občerstvování, za což mu patří veliký dík) prohlásil, že teď je zde v sále skoro každý astronomem. Každý již totiž tomu principu poznávání vesmíru určitě rozumí. Ovšem potom přišla na řadu diskuse a jeden dotaz se týkal skryté látky a skryté energie. Načeš pan Bezák podotkl, že teď už tomu zase asi nerozumí vůbec nikdo a měl opět pravdu. Ono totiž zřejmě opravdu platí ono moto z knížky Douglase Adamse - Restaurant na konci vesmíru. Že totiž kdyby někdy někdo přišel na opravdovou podstatu vesmíru, tak v ten okamžik celý vesmír najednou zmizí a na jeho místě vznikne něco ještě mnohem bizarnějšího a nepochopitelnějšího, než co bylo dříve. A vědci mohou potvrdit, že se tak například ve fyzice v minulosti skutečně již několikrát stalo.

Přednáška našeho polního hejtmana „Pohledy do nebe“ a pan Josef Bezák

Z výstavy obrazů v kulturním středisku v Novém městě nad Váhom

Šestá etapa

Pátek 15.7.2011

(délka 61,97 km; max. rychlost 55,6 km/h; průměr 14,1 km/h)

Nevím proč, ale dneska ráno se mi nějak těžko vstávalo. Bylo už skoro 8 hodin a já se stále ne a ne vybatolit ze spacáku. Svěřil jsem se o této skutečnosti Olze Kracíkové, načež ta mi opáčila, že každé ráno absolvuje celý vývojový proces od jednobuněčného živočicha přes mnohobuněčného až k modernímu člověku. V současné chvíli je prý někde ve fázi australopitheka.

Posnídali jsme opět v místním školním baru. Měli bychom dostat pochvalu od našeho polního hejtmana, protože se jej Ebicyklistům podařilo vyplnit přesně v duchu a stylu spanilých husitských jízd.

Snídaně
ve školním
baru

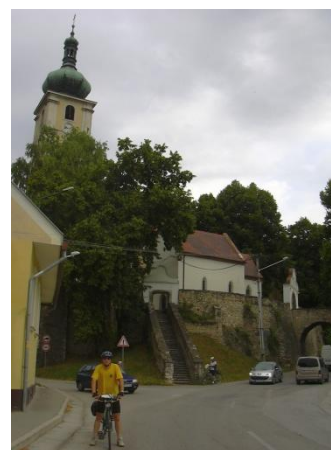

A potom už jsme osedlali své oře a vydali se vstříc novým zážitkům. U opevněného kostela v Čachticích jsme odbočili do obce Višňové, odkud jsme si pěšky vyšlápli kopec na Čachtický hrad. Byl to přesně ten svah, který prý před léty zdolal kouzelník Žito alias Josef Bartoška se zamčeným kolem.

Rohatý skot, myslím že nějaký uherský druh,
vypadá jako nebezpečné bojové plemeno

Opevněný
kostel
v Čachticích

Já si vždycky v souvislosti s Čachtickým hradem vybavím nádherný recitál Karla Kryla – „Kdo jsem ...?“, který zde natočil se Slovenskou televizí v roce 1993. Poslední dobou, po více než dvaceti letech od sametové revoluce nabývají v zemích Českých některé jeho písničky opět na aktuálnosti a člověk má pocit, že to snad musel být vizionář.

Demokracie rozkvétá
Byť s kosmetickou vadou,
Ti, kteří kradli po léta
Dnes dvojnásobně kradou....

Čachtický hrad a pod ním „kouzelníkova strán“

Výhlídka z „kouzelníkovy stezky“

Hrad již před námi dobily některé
naše předsunuté jednotky

Ve veřejnosti je však Čachtický hrad známý především v souvislosti s nemilosrdnou Čachtickou paní – Alžbětou Bátoriovou. Byla velmi bohatá, vlivná a inteligentní, ovládala 4 jazyky a přesto byla současně takové monstrum. Bavilo jí mučit a zabíjet mladé dívky. Byly jich určité stovky, možná i tisíce a tak je dokonce zapsaná v Guinnessově knize rekordů jako největší vražedkyně všech dob. V areálu hradu nabízel svou sextologii o Čachtické paní a rodu Bátoriovců pan Andrej Štiavnický od kterého se dalo také dozvědět spousta informací, zajímavostí a souvislostí o této historické zřůdce. Některé věci jsou však prý jen všeobecně rozšířený mýtus. Nikdy se nekoupala v krvi panen, ani nikdy nebyla na hradě zazděná. Vraždila ve čtyřech zemích a na tomto hradě pouze dožila poslední čtyři roky svého života v domácím vězení. Díky svému postavení a známostem nebyla nikdy postavená před soud.

Čachtický hrad je překrásná zřícenina

Setkání s Ebicyklisty
u hradní kaple před kterou
hrál svůj recitál Karel Kryl

Hradní zátiší s Uškou, Zazelem a vlčími máky

Za hradní zdí zabezpečovanou již v minulém tisíciletí se naskýtají nádherná panoramata

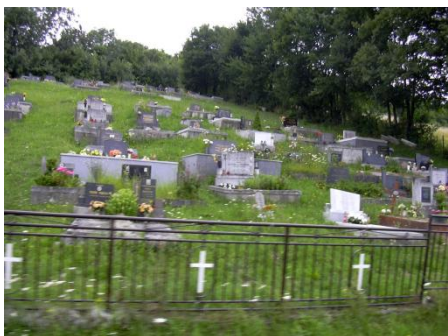
Andrej Štiavnický – znalec rodu Bátoriovců

Samotný Čachtický hrad se dnes postupně rozpadá. Poslední zabezpečovací práce zde byly prováděny ještě za Československa. Ale opěry ze smrkového dřeva z této doby jsou již dnes jenom pro okrasu a tak hrozí zhroucení dalších hradebních zdí. Myslím, že takováto významná kulturní památka by si určitě zasloužila lepší péči, alespoň takovou, jaká se v této zemi věnuje památkám církevním.

Dále jsme pokračovali spolu s nemilosrdným samaritánem Petrem Lemešem a jeho věrnou cykloprůvodkyní Janet. Cestou do Košarísk jsme opravili kónusy na zadním kole, vyfotili mládětko drozda, které se batolilo po silnici a ještě neumělo pořádně létat a nakonec těsně před Košariskama rozkvetlé pole slunečnic. Tyto slunečnice jsme si s Jájuškou pamatovali z naší minulé návštěvy tohoto místa, kdy jejich žlutá barva krásně kontrastovala s tmavým huňatým lesem na okolních kopcích.

V čachtickém podhradí jsme se setkali
s družnou kozénkou

Všechny vesnické cintoríny jsou povětšinou
beze stromů a cestiček

Drozdík

Kdyby zasvítilo sluníčko, bylo by slunečnicové
pole určitě ještě mnohem žlutější

V Košariskách jsme se nejprve naobědvali v sice ne zrovna levné, ale zato dobré „Vidiecké reštaurácii“, kde hrála dvojice velice dobrých hudebníků. Houslista byl kanadčan a kytarista z USA. A zahráli skoro všechno, včetně slovenských lidovek.

Během oběda jsme si popovídali s Bohušem Šárou, který seděl u vedlejšího stolu a který se přesně před půlstoletím stal v Novém městě nad Váhom mistrem republiky v poněkud netradiční disciplíně – cyklokrosu družstev.

Většině Ebicyklistů jsme
v době našeho příjezdu
mohli popřát pouze již
dobré pochutí

Hudebníci zpoza
velké louže

No a potom jsme plni očekávání zabrousili do muzea v rodném domě Milana Rastislava Štefánika. Pamatovali jsme si ještě z minulé naší návštěvy před léty, že výstava nás tehdy úplně uchvátila. Na jejím základě jsme tehdy s Jájuškou začali tuto osobnost obdivovat a přirovnávat jej v dobrém slova smyslu k Járovi Cimrmanovi s tím rozdílem, že Štefánik doopravdy žil. Já bych si tehdy dokonce tipnul, že se Štefánik s Cimrmanem museli osobně znát a že tedy Cimrman není jen fantastickou osobností z hlav Zdeňka Svěráka a Ladislava Smoljaka. Natolik byl Štefánik všestranná, velká a výjimečná osobnost.

První upozornění, že tentokrát je někde něco jinak bylo, když nás průvodkyně nechala stát na větru přede dveřmi muzea i když věděla, že patříme ke stejné skupině, kterou právě provázela. Zachránil nás náš Mateno, který nás vpustil dovnitř za dveře do závětrí. Po zakoupení vstupenek nám potom oznámila, že už nám žádný výklad dělat nebude, protože se jí tam trouse už od rána a ona je už z nás unavená. No nevím, průvodcovské školy nemám, ale v případě muzea věnujícího se osobnosti takového kalibru se mi zdá troušení lidí už od rána úplně normální. Vrcholem pak bylo, když po předání daru z Tahiti z rukou našeho hejtmána Jiřího Grygara paní ředitelce, požádala naši průvodkyni redaktorka z časopisu Cykloturistika Slávka Chrpová, která jela letošní spanilou jízdou s námi, zda si může udělat fotografii Štefánikova vysokého kola. Normálního člověka by podle mne napadlo, že by se v tomto případě v podstatě jednalo o propagaci tohoto muzea. Ale paní průvodkyně ji odbyla s tím, že si musí připlatit jedno euro, protože jinak by si na sebe nevydělali a mohli by to tam zavít! A tak vzhledem k tomu, že se naše skupina sestávala pouze ze čtyř lidí, jsme se toho z úst naší paní průvodkyně o Štefánikovi příliš nedozvěděli. Zato jsme se však dozvěděli, a to mne opravdu docela zaujalo, že ona sama má vysokou školu! Co více dodat. Ukázalo se, že nejen muži, ale i ženy mají občas své dny. Mimoděk jsem si vzpomněl na hostinského z Cimrmanovy hry Hospoda na mýtině, který odjakživa toužil stát se hostinským, ale neměl rád

lidi. Měl jsem pocit, že i naší paní průvodkyni by rovněž více sedělo muzeum někde uprostřed Tajgy, mezi zastávkami na Transsibiřské magistrále, kudy Štefánik také kdysi projížděl. Ale i když odhlédnu od osobitého vystupování naší paní průvodkyně, byla pro mne osobně návštěva tohoto muzea zklamáním. Chyběly mi například popisky, bez nichž staré skupinové fotografie v podstatě nedávaly smysl a marně jsme na nich hledali mladého Štefánika. Marně jsme rovněž hledali některé exponáty, které se mi kdysi vryly do paměti a které v mých očích udělaly ze Štefánika skvělou lidskou bytost z masa a kostí. Například skládací cestovní dýmku, pistoli na sfoukávání plamene svíčky, nebo kšandy, které Štefánik vynalezl, aby vojákům při zteči nepadaly kalhoty. To vše jaksi pro nás tentokrát bohužel nebylo k nalezení.

Společné fotografování v muzeu u sochy M.R.Štefánika

Setkání našeho
polního hejtmána
s paní ředitelkou

Štefánikův Kutterův mimosový
dalekohled

Štefánikovo vysoké kolo

Štefánikův návrh
československé standardy

Abychom neztráceli nadmořskou výšku, vyrazili jsme s Petrem Lemešem a Janet na Bradlo po silnici do prudkého krpálu a dále po šotolinové cestě, která se záhy proměnila v kamenitou pěšinu posetou skalkami. Byla to stezka, kterou by byl problém absolvovat koňmo, natož kolmo, nemluvě dvoukolmo. Strkali jsme naše oře přes roští a houští a trní a mlázi a přenášeli přes sklaky a skály až jsme dospěli na vyhlídku s dvojitým křížem zvanou Hrombaba. Košariska jsme zahlédli hluboko pod sebou a nad sebou další skalky a meze. A my cítili, že toto je to správné místo pro umřítí.

Cestou necestou

Polem nepolem

Šplháme na Bradlo,
obtěžkáni dvoukolem

Ani v nejhustším houští, naděje nás neopouští

Z Hrombavy byl krásný výhled

Ani za Hrombabou se cesta moc nezlepšila

To už jsme
snad
v nebi!!!

Konečně
Bradlo !
Huráááá!!!

Nicméně vzhledem k tomu, že Ebicyklista umírá o něco později než naděje, rvali jsme se dál s osudem i pěšinou, pro našeho dvouoře naprosto neschůdnou, až jsme v dálce mezi stromy zahlédli svítivé věže památníku M.R.Štefánika na Bradle. A faktem je, že nikdo z Ebicyklistů, kteří sem dorazili před námi o místě zvaném Hrombaba nikdy neslyšel, natož aby tam byl.

Vrchol Bradlo jest dobit!

Z Bradla jsme jeli po krásné asfaltce do Brezové pod Bradlem (příště raději pojedu tudy i nahoru na Bradlo) a odbočili doleva na Myjavu. Po třech kilometrech následovala další odbočka vlevo na cestu vedoucí k chalupě pana Františka Keleho a jeho paní Ludmily. Toto setkání bylo velice zajímavé a srdečné. Pan Kele je přední československý a posléze slovenský horolezec, a cestovatel, který pořádal výpravy na osmitisícovky do Himalájí. Napsal i řadu knih věnovaných těmto expedicím doprovázených svými fotografiemi. Procestoval mimo jiné i Tahiti a byl iniciátorem umístění pamětní desky k počtě M.R.Štefánikovi na tomto ostrově. Tu našla i expedice Tahitex pořádaná naším hejtmanem letos v dubnu. Docela mne zaujalo, že samotný pan Kele se prý o Štefánikovi a o tom co všechno Štefánik dokázal, poprvé dozvěděl až někdy v 70. letech minulého století z vyprávění jednoho Francouze při výpravě na Mt. Blanck. S naší spanilou jízdou je však pan Kele nejvíce spjatý tím, že byl strýcem tragicky zesnulého Ebicyklisty Roba Rosy, jehož památku si letos připomínáme. A tak jsme si povídali o Robovi, o Tahiti i o jeho výpravách na Everest a jeho paní nám k tomu udělala čaj. Byl to moc příjemně strávený čas.

Pan František Kele a jeho paní Ludmila

Ebicyklisté zaplnili celý dvorek

Povídání o horách Štefánikovi a Robovi

Před chalupou pana Keleho

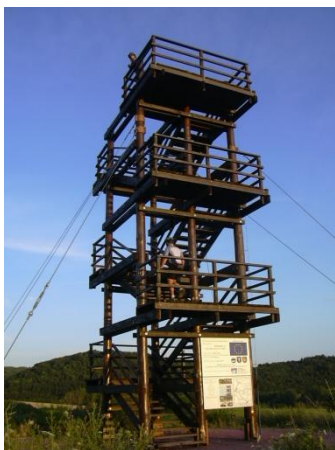
No a potom už jen zase do kopce a z kopce, přitom přitáhnout kónusy předního kola a nouzově opravit zadní talíř na našem dvoukole. Při lození po šutrech na Bradle dostalo dost zabrat. V obci U Belanských jsme se schovali do dutiny v kmeni 600 let staré lípy, navštívili údolní rozhlednu u Turé Lúky a z dálky si prohlédli hrad Branč, po západu Slunce ověšený Venušíným pásem.

Nácvik chůze v těsném zástupu - tzv. husí pochod

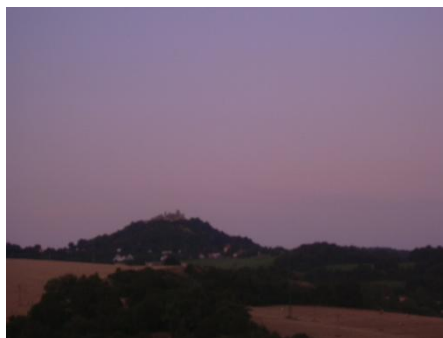
Odlehčený model stromu. Do dutiny ve kmeni by se pohodlně vešlo i několik lidí. Je vidět, že o strom je dobře pečováno. Z dutiny je odstraněno veškeré špatné dřevo a to zdravé je opatřeno ochranným nátěrem. Na vrchu je dutina opatřena stříškou. Je to praktický příklad toho, že napětí se šíří po povrchu, takže i relativně velmi tenká zbylá vrstva dokáže udržet celý strom.

Rozhledna, ze které se můžete dívat do kopce na posed na hřebenu

Minuli jsme hrad Branč

Když jsme se před vjezdem do Sobotiště ohlédli, spatřili jsme nad Brančem nádherný růžový venušin pás.

Tak jsme dojeli do cíle dnešní etapy do Sobotiště, kde nás čekalo ještě jedno příjemné překvapení. Dneska večer nás sem totiž přijeli navštívit sklep mistr Ebicyklu Jura Cáb a jeho paní, která pro nás upekla znamenité buchtičky.

Parkování kol v Sobotišti

Během večerní pohody jsme vyrušili naši milou královnu a ona náš luzný zjev odměnila vpravdě královským úsměvem

Nabíjecí centrum.
Být elektronem, tak zabloudím.

No a potom se už v tělocvičně zhaslo a za chvíli se ozývalo už jenom spokojené pochrupování znavených Ebiduší. Dnešní etapa byla sice relativně krátká, ale bylo to stále z kopce do kopce, takže nás určitě stála více sil než včerejší stokilometrový rovinatý přesun.

Sedmá etapa

Sobota 16.7.2011

(délka 87,04 km; max. rychlost 50,4 km/h; průměr 14,8 km/h)

Je sobota a my se probudili v městečku s příznačným jménem Sobotiště. V tělocvičně byl poněkud vydýchaný vzduch, ale byl jsem rád, že spíme na zemi a že se Ebicyklisté nevznáší během spánku někde u stropu. Briefing byl netradičně stanoven na osmou hodinu ranní, ale mnozí Ebičlověkové spustili zdatně šramocení již od šesté. Asi si protřepávali svalstvo před přejezdem Malých Karpat.

Před odjezdem ze Sobotiště jsme si v rychlosti prohlédli i místní hvězdárnu vedenou naším hostitelem panem Štefečkem. Pod kopulí zde jako hlavní přístroj mají refraktor Celestron o průměru 150mm a v přízemí přenosný skládací Newton o průměru 300 mm se zrcadlem z Oděsy a s příhradovým tubusem vlastní výroby. Hvězdárnička se mi moc líbila.

Netradiční
ranní briefing

Krásná školní
hvězdárnička
v Sobotišti

Náš hostitel, pan Svetozár Štefeček

Hlavním dalekohledem je
refraktor Celestron XLT 150

Svépomocí vyrobený Newton

Za Sobotištěm jsme opustili předepsanou trasu Ebicyklu a vydali se směrem na Senicu. Cestou jsme udělali krátkou zastávku na vycachtání ve vodní nádrži Kunov a potom jsme pokračovali přes Senicu a Dojč na Borský Mikuláš. Kousek za Senicí jsme projeli kolem Výzkumného centra světla a světelné techniky, jehož výsledky by jistě zajímaly Jeníka Hollana. Bylo vidět, že v areálu střediska jsou osazené kvalitní lampy s rovným sklem a zrcadlovou dutinou svítící pouze pod sebe a že tedy kovářova kobyla zde bosa nechodí.

Cachtání ve vodní nádrži
Kunov

VÝZKUMNÉ CENTRUM SVETLA A
SVETELNEJ TECHNIKY
ITMS 26220220150

Európska únia

Vzácný otakárek ovocný klame tělem. Vypadá jako by měl tykadla na druhém konci těla.

Tento se usadil v blízkosti výzkumného centra na špendlíku, ale dávat ho na špendlík je přísně zakázáno!

V Borském Mikuláši jsme poobědvali výbornou kačenu s knedlíkem a kuřecí špíz a naši anglickou kamarádku Janet ta kachna úplně zmohla. Já si dal navrch kafe a začal rozvíjet teorie o tom, jak se ve mně tluče uspávací kačena s probouzecím kofeinem z kávy. U jiných se zase boj projevil tak, že se kachna dala na ústup a snažila se dostat z těla ven a to cestou odkud přišla, protože tu druhou ještě neznala.

Slavné vítězství slovenské kačeny nad angličankou Janet

No a dále jsme pokračovali dle itineráře přes vojenský prostor do Plaveckého Mikuláše a dále přes hřeben krásných Malých Karpat na Jahodník.

Cestou přes Malé Karpaty jsme vyplašili srnku

Po krátké občerstvovací pauze jsme potom uháněli dál, co nám síly stačily do vesnice Dubová, kde jsme měli v 17:30 sraz na společnou exkurzi, kterou nám zde zařídil Mateno. Na okraji této obce se totiž nachází ZOYA MUZEUM a výroba vín firmy Elesko. Nedaleká obec Modra je známá jako centrum nejvýznamnější vinařské oblasti Slovenska a tak si investoři zakoupili v této části Bílých Karpat vinice a vybudovali zde velkorysý vinný sklěpek pro 3. tisíciletí. Sídlem je supermoderní budova, která mimochodem obdržela cenu za nejlepší architektonický počin roku 2010. Vedle výroby vín a restaurace s vinným barem se zde

nachází prostorná galerie s obrazy některých významných slovenských malířů a rovněž světového Andyho Warhola. Škoda jen, že je v galerii zakázáno fotografování. Je vidět, že investoři si zde prostě udělali radost a vložili peníze do tohoto stánku vína a umění, který je jednak velmi reprezentativní a rovněž díky vystaveným obrazům a vínu duchu i tělu lahodící. Tomu říkám užitečně vynaložené peníze. Myslím, že setkání zde, třeba i na té nejvyšší úrovni musí být velice příjemná. V nedávné době navštívili toto místo například prezidenti Polska a Slovenska. Průvodkyní po výrobním závodě firmy Elesko nám byla somelierka Barbora Dolinajová. Většina vína se nachází v nerezových tancích, část potom dozrává ve velkokapacitních normálních, nebo menších barikových sudech italské provenience, jejichž řemeslné zpracování je podle mne srovnatelné s hudebními nástroji. Proti této supermoderní továrně na víno se skvěle vybavenou laboratoří působí soukromé sklípky jihomoravských vinařů které znám, jako alchymistické laboratoře z doby Rudolfa druhého. Nicméně výsledky práce i těchto vinařů pracujících v mnohem skromnějších podmínkách jsou podle mne rovněž lahodné a plně srovnatelné s vynikajícím vínem produkovaným v těchto hifi podmínkách firmy Elesko. Nakonec, to co zřejmě rozhoduje, jsou láska k vínu, zkušenosti získané léty praxe a citlivé čichové buňky a chuťové pohárky.

Vinný sklěpek pro třetí tisíciletí

Vchod do areálu obložený oři Ebicyklistů

Jájuška s Matenem, který nám vybavil exkurzi →

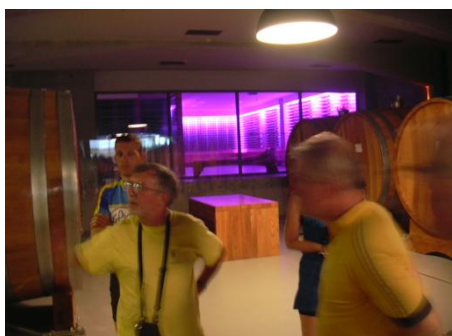
Dětský koutek s originály Andy Warhola

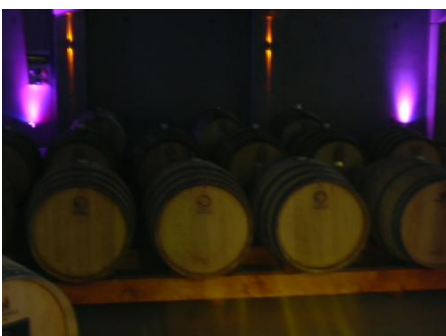
Ochutnávka u vinného baru

Některé druhy vín zrají v obrovských dřevěných ↑ sudech italské provenience

Archiv vín v pozadí mi připomínal superpočítač Hall z filmu Vesmírná odysea

170 barikových sudů od firem Magreňán a Garbellotto je vypalovaných ohněm

Některá vína zrají v nerezových tancích

Perfektně vybavená laboratoř s plynovým chromatogramem. Jenom nevím, jestli zde také nejsou schopni uměle vyrobit víno jakéhokoliv složení.

Cena architektů za rok 2010

Řekl bych, že prostřednictvím tohoto objektu si investoři z firmy Elesko udělali opravdu velkou radost

No a potom už jen vyšlápnout kopec z obce Harmónia do Piesku, u Zochovej chaty zahnout doleva a už jsme na Astronomickom a geofyzikálnom observatóriu Slovenskej akadémie vied v Modre.

Čekalo nás zde bohatýrské uvítání v režii Alexandra Pravdy – Matena. Každý dostal pečené kuře a k tomu víno a dortíček, prostě hody ve stylu starého Říma po té když dobili Dácii. Jen ty kosti jsme neházeli za sebe psům jako tenkrát oni.

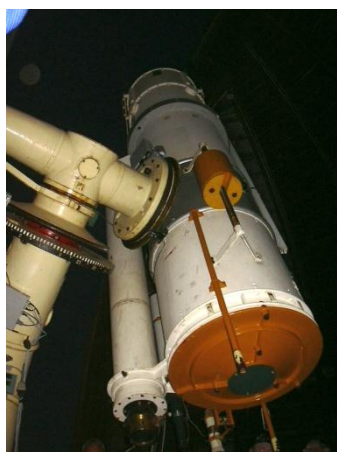
Veliká uvítací hostina na hvězdárně v Modre v režii čerstvého držitele planety - Matena

Mateno nám rovněž zařídil večerní prohlídku observatoře, zejména jsme měli možnost po několika letech opět shlédnout historickou starodálskou šedesátku, hlavní přístroj této hvězdárny. Před nějakou dobou to vypadalo, že tento dalekohled, který v minulosti sloužil na observatoři na Skalnatém Plese bude na odpis, protože pánové z Jeny vyčíslili jeho opravu prakticky na cenu nového dalekohledu. Nicméně nakonec byl tento dalekohled v nedávné době rekonstruován vlastními silami a to docela originálně. Pro přesné sledování hvězd využívá nestandardně nikoliv pointačního dalekohledu, jak to činí na většině jiných hvězdáren, ale přesné sledování otáček hřídele hodinového pohonu. Dnes se využívá například pro sledování zákrytů hvězd planetkami.

Hlavní kopule observatoře SAV v Modre

Legendární „šedesátka“ pracuje dnes v Modre

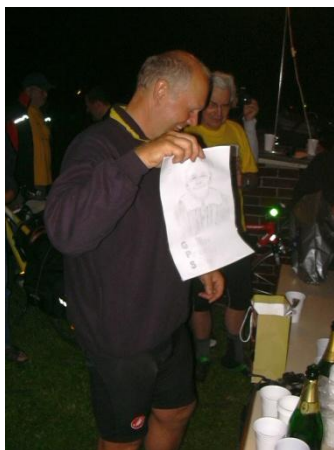

V kopuli se zhaslo. Přichází noc, práce je moc...

Pod historicky nejvýznamnějším slovenským dalekohledem

Ale potom se už setmělo, u dalekohledu začínal profesionální pozorovací program a náš polní hejtman Jura Grygar svolával trumpetkou svoji družinu k závěrečnému briefingu. Prvním bodem programu byla oslava narozenin a přípitky na zdraví všem oslavencům Mateno, Jirka Komrsk a Jura Grygar (dohromady dosáhli krásných kulatých 200 let).

Hlavní organizátor letošního ročníku Ebicyklu - Mateno

Náš polní hejtman se jasně vyjadřuje ke zprávě předčítané Melantrichem o jazykových korekturách dodatků základního dogmatu EBI.

Hlavní organizátor expedice Tahitex – zeměkolář Vít Dostál

Dále následovalo pasování nováčků. Přestože byl před časem stanoven numerus clausus počtu účastníků spanilé jízdy na 50 a letos jsme jej překročili prakticky o deset, bylo přibráno 5 dalších nováčků. Jeden nový Ebicyklista - Peter Kukol dokonce přijel až z Arizony výhradně na Ebicykl a potom zase odcestoval domů do Ameriky. Také dostal přezdívku Arizona. V USA se mimo jiné podílel na tvorbě jednoho z nejpodrobnějších hvězdných atlasů – projektu Sloanovy digitální přehlídky oblohy (Sloan Digital Sky Survey). Dalšími nováčky přijatými do našich řad byla ještě Janet Good, angličanka a správná holka do deště věrně doprovázející svého patrona nemilosrdného samaritána, Slávka Chrpová – redaktorka časopisu Cykloturistika která se zasloužila o věhlas a propagaci naší spanilé jízdy. A dále Lída Rumlová, kamarádka Slávky a Boženka Staudová, znalec Písní kosmických a patrně dáma co nepokazí žádnou srandu.

Nováčci letošního pelotonu

Na následujících obrázcích jsou všichni nováčci v tom pořadí, v jakém skládali slavnostní přísahu:

Slávka Chrpová

Lída Rumlová

Boženka Staudová

Peter Kukol

Janet Good

Na závěr zazněl slavnostní pokřik Ebicyklu a polní hejtman prohlásil letošní ročník Ebicyklu za ukončený. Kdo měl chuť a zájem, mohl ještě následovat Matena, který pro nás uspořádal táborák s opékáním špekáčků a slaniny. Matenovi vůbec patří převeliký dík za perfektní zorganizování celého letošního Ebicyklu, za příkladné zpracování itineráře včetně informací získaných z absolvování celé trasy nanečisto, za zajištění ranního i večerního občerstvení ve všech etapových místech, za zajištění různých atrakcí po cestě, za to, že během všech briefingů upozornil na všechny atrakce následující etapy, které bychom neměli minout a za to, že všude kde byl, šířil kolem sebe dobrou náladu a pohodu. Na dotaz našeho polního hejtmána na stav slovenského měšce a zda se snad Matenovi podařilo sehnat nějakého sponzora dostal odpověď, že stav měšce je přesně nula, což lze také považovat za kladné číslo a co se týče sponzorů, povedlo se sehnat jen jednoho a to byl on sám. Mateno nastavil letos laťku zajištění Ebicyklu po všech stránkách tak vysoko, že bude asi zhola nemožné se k tomuto standardu být jen přiblížit. Je především jeho zásluhou, že Jura Grygar tento ročník Ebicyklu prohlásil za snad nejkrásnější, jaký kdy zažil.

Slavnostním pokřikem náš polní hejtman letošní ročník spanilé jízdy oficiálně ukončil

Ebilog

Neděle 17.7.2011

(délka 77,66 km; max. rychlost 55,6 km/h; průměr 20,3 km/h)

Náš původní plán byl vyjet ráno v 7 hodin. Chvilí jsme sice zvažovali možnost odjezdu dokonce již o páté, protože Sir se vydával stejným směrem z observatoře přes hřeben Malých Karpat a znal cestu. Ale nakonec jsme s Jájuškou dospěli k závěru, že jsme přece jenom více sovičky než ranní ptáčata a toho času navíc na dovolené a ne na útěku a tak jsme se vrátili ke kompromisní variantě výjezdu v lidskou dobu v 7 hodin.

Jájuščíno noleží
místečko hned
vedle schodiště

Ostatní Ebicyklisté hodlali odjíždět na svůj Ebilog v 9:30 po vlastní ose do Bratislavy na vlak, kde jim Mateno zajistil cyklistickou prohlídku historického jádra města a po 16 hodině přistavení zvláštního vagónu pro přepravu přímo Ebicyklistů a jejich ořů od Čech. A to prosím pouze za cenu obyčejné jízdenky jenom s příplatkem za přepravu kola. NEUVĚŘITELNÉ!!!

Nás samotné během odjezdu z observatoře z Modry opět potkalo veliké štěstí v neštěstí, skoro jako před několika dny u pana Murína. Před odjezdem na poslední díl našeho letošního putování jsem se rozhodl prohlédnout a opravit případně nalezené závady na našem dvoukole. A tentokrát mi zase při seřizování kónusů na zadním kole praskla oska! Sice jsem měl sebou ještě jednu náhradní, ale neuvědomil jsem si, že se liší stoupání závitu na mé náhradní plné osce a prasklé duté osce s rychloupínákem. A tak se stalo, že bychom asi zase dojezdili, kdyby nebyl v blízkosti tentokrát náš nebeský hydromechanik Jirka Krejsa a jeho skvěle vybavená pojízdná dílna v naší vozové hradbě. Montoval jsem, seřizoval a špinil se až asi do 9 hodin, takže nakonec jsme byli s Jájuškou rádi, že jsme stihli alespoň společný odjezd o půl desáté. Avšak zatímco ostatní Ebicyklisté zamířili z kopce na Modrou a dále na Bratislavu, my jsme se od nich záhy odpojili a se zeměkolářem Vítou Dostálem překonali po cyklostezce hřeben Bílých Karpat a na západní straně sjeli do vesnice Rohožník.

A tak zatímco se ráno většina ostatních Ebicyklistů chystala na svůj Ebilog do Bratislavy, nám na našem tandemu přibyla vedle dlahy ještě plná oska.

Rozloučení s observatoří v paprscích ranního slunce

Zeměkolár potom zatočil na Malacky, Kúty a Břeclav a tak jsme se v Rohožníku rozloučili i s ním. Náš tandem pokračoval již osamoceně na Plavecký Mikuláš a dále na Hodonín. S větrem v zádech jsme minuli Plavecký hrad, projeli vojenským prostorem Záhorie a překonali Chvojnickou pahorkatinu.

Plavecký hrad

Ve 14 hodin jsme dorazili do Hodonína, naložili náš tandem na střešinu našeho auta Modrouška a přesunuli se na koupaliště do Radějova v Bílých Karpatech, kde jsme se setkali s naším Honzíčkem. Ten strávil krásný týden s Jájinou sestrou Ajkou a jejím přítelem Martinem. Viděli bobří hráz, sjeli na lodi neregulovanou část řeky Moravy (tzv. Moravský pravěk), jezdili na kolech po překrásných malokarpatských lukách, prostě si užívali. Vzhledem k tomu, že jsme byli v srdci Slovácka, povyprávěl mi Martin typickou slováckou říkačku, navíc se tématicky dobře hodící k zakončení naší spanilé jízdy:

Přindu z poua,
suezu z koua,
osvjaží ňa koka koua.

Po nezbytné Coca-Cole a vykoupání, bylo vedro jako v peci, jsme naložili na střešinu našeho auta vedle tandemu i Honzíčkovo kolo a vydali se do Veselí nad Moravou, kde jsme měli naplánovaný poslední dotek s letošní spanilou jízdou. Jirka Krejsa nám sem vozovou hradbou přivezl bagáž, kterou jsme si tím pádem nemuseli vézt ze Slovenska na kole.

Poslední setkání
s naší vozovou
hradbou

No a potom už zbývalo jen zajet do Brna a v Řečkovících vyzvednout Verunku, která strávila spokojený týden u babičky. Přečetla prý zde za tu dobu asi pět knížek o konících a ponících! No a potom už všichni hajdy domů.

Všude dobře,
doma nejlíp!

Co říci závěrem?

Během letošního Ebicyklu jsme najeli celkem téměř 713 kilometrů. Mateno, spolu s Katarínou Žilinskou naplánovali etapy přesně s akorát tak správnou délkou. Bylo možné je v pohodě absolvovat tak, aby vždycky zbylo dost času navštívit různá zajímavá místa, která stála za vidění. V kraji, kterým jsme projížděli, byly všechny vesnice i města upravené a krásné, nikde žádné vybydlené domy a slumy s problematickými občany. Upoutalo nás, že i když je to z Moravy v podstatě jenom přes kopec, je tento národ v mnohem větší míře nábožensky založený než na naší straně hranice. Na vesnických hřbitovech však vesměs, na rozdíl od těch našich, chyběly stromy. Takže ve vedrech, které jsme po většinu naší spanilé jízdy zažívali, působily často beze stínu vyprahle jako úhor.

Po celou tu dobu bylo nádherné počasí a ten jeden den, kdy nám u Trenčína trošku sprchlo, jsme se vždycky stihli někam schovat. Bylo to asi způsobené naší expediční vlaječkou meteorářského ducha a boha Zazela, kterého jsme letos nezapomněli doma a všude jej vozili sebou. Takže příště ho zase určitě nesmíme zapomenout, abychom pak nemuseli improvizovat a zahánět déšť pláštěnkou.

Naše země Česká je moc krásná země, jak se o tom ostatně zpívá i v naší národní hymně. I u nás lze samozřejmě najít kopce a hory (viz. Boryš umí po skalínách...) ale nutno uznat, že na Slovensku jsou ty kopce a hory přece jen o něco vyšší a strmější. I když ta slovenská hymna je spíše popisem špatného počasí, Slovensko je země úžasná, malebná, čarokrásná a dechberoucí svojí krásou i pohostinností svých obyvatel, které jsme měli možnost navštívit a poznat.

Ani bych neřekl, že Slovensko je takové malé východní Švýcarsko. Spíše bychom měli začít prosazovat myšlenku, že Švýcarsko je takové větší západní Slovensko. Na Slovensku bylo prostě dobře pobejt.

Z.D.E.